

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 23.11.2016 r.
COM(2016) 854 final

2016/0364 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów wyłączonych,
finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności
mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony
kapitału**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Proponowane zmiany dyrektywy 2013/36/UE (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych, CRD) stanowią część pakietu legislacyjnego, który obejmuje również zmiany rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych, CRR), dyrektywy 2014/59/UE (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, BRRD) oraz rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, SRMR).

W ciągu ostatnich lat UE wdrożyła istotne reformy ram regulacyjnych dotyczących usług finansowych w celu zwiększenia odporności instytucji (tj. instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych) działających w branży finansowej, zasadniczo w oparciu o międzynarodowe standardy uzgodnione z partnerami UE na całym świecie. Ten pakiet reform obejmował w szczególności rozporządzenie (UE) nr 575/2013 (rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych, CRR) i dyrektywę 2013/36/UE (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych, CRD), które zawierają wymogi ostrożnościowe i nadzorcze w odniesieniu do instytucji, jak również dyrektywę 2014/59/UE w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji (BRRD) oraz rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRMR).

Reformy te podjęto w odpowiedzi na kryzys finansowy, który miał miejsce w latach 2007–2008, i uwzględniono w nich standardy uzgodnione na szczeblu międzynarodowym. Reformy sprawiły, że system finansowy stał się bardziej stabilny i odporny na różne rodzaje ewentualnych wstrząsów i kryzysów, które mogą mieć miejsce w przyszłości, jednak nie uwzględniono w nich jeszcze w sposób całościowy wszystkich zidentyfikowanych problemów. Wnioski ustawodawcze składające się na wspomniany wyżej pakiet legislacyjny mają zatem na celu dopełnienie programu reform poprzez uwzględnienie pozostałych słabych punktów i wdrożenie pewnych elementów reform, które mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia odporności instytucji, ale w przypadku których międzynarodowe podmioty ustanawiające standardy (tj. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, (BCBS) oraz Radę Stabilności Finansowej (FSB)) dopiero niedawno zakończyły prace, takich jak:

- wiążący wskaźnik dźwigni, który uniemożliwi instytucjom stosowanie nadmiernej dźwigni, np. celem skompensowania niskiej rentowności;
- wiążący wskaźnik stabilnego finansowania netto (*net stable funding ratio*, NSFR), który uzupełni wzmocnione profile finansowania instytucji i będzie stanowił zharmonizowany standard służący określeniu wysokości stabilnych i długoterminowych źródeł finansowania, których instytucja potrzebuje, by poradzić sobie w okresach napięć rynkowych i w zakresie finansowania;
- uwzględniające w większym stopniu ryzyko wymogi w zakresie funduszy własnych (tj. kapitałowe) dla instytucji, które na znaczną skalę prowadzą obrót papierami wartościowymi i instrumentami pochodnymi, co pozwoli uniknąć zbyt dużej rozbieżności tych wymogów, która nie wynika z profili ryzyka instytucji;
- nowe wymogi dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat (*total loss-absorbing capacity*, TLAC) w przypadku globalnych instytucji o znaczeniu systemowym

(global systemically important institutions, G-SII), zgodnie z którymi instytucje te będą zobowiązane do posiadania zwiększonych zdolności pokrycia strat i dokapitalizowania, uwzględnione zostaną wzajemne powiązania na światowych rynkach finansowych oraz wzmocniona zostanie zdolność UE do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji G-SII będących na skraju upadłości, przy jednoczesnym zminimalizowaniu ryzyka dla podatników.

Komisja uznała konieczność dalszego ograniczenia ryzyka w swoim komunikacie z dnia 24 listopada 2015 r. i zobowiązała się do przedłożenia wniosku ustawodawczego opartego na wspomnianych wyżej uzgodnieniach międzynarodowych. Planowane środki służące ograniczeniu ryzyka nie tylko dodatkowo zwiększą odporność europejskiego systemu bankowego oraz zaufanie rynków do tego systemu, ale będą również stanowiły podstawę dalszych działań służących ukończeniu budowy unii bankowej. Potrzebę podjęcia dalszych konkretnych działań legislacyjnych mających na celu ograniczenie ryzyka w sektorze finansowym uwzględniono również w konkluzjach Rady ECOFIN z dnia 17 czerwca 2016 r. Także w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2015 wskazano pewne obszary w aktualnych ramach regulacyjnych, które mogłyby być przedmiotem ulepszeń.

Komisja musiała jednocześnie uwzględnić zarówno obowiązujące ramy regulacyjne i nowe tendencje w zakresie regulacji na szczeblu międzynarodowym, jak i wyzwania stojące przed gospodarką Unii, w szczególności konieczność wspierania wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w okresie niepewnych perspektyw. W celu wzmocnienia gospodarki Unii uruchomiono różne ważne inicjatywy polityczne, jak np. plan inwestycyjny dla Europy (Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych, EFIS) i unia rynków kapitałowych. Należy zwiększyć zdolność instytucji do wnoszenia wkładu w finansowanie gospodarki, ale bez naruszania stabilności ram regulacyjnych. W celu zapewnienia, by niedawne reformy sektora finansowego należycie współgrały ze sobą oraz z nowymi inicjatywami politycznymi, jak również z szerszymi reformami wdrożonymi ostatnio w tym sektorze, Komisja, na podstawie odpowiedzi otrzymanych na zaproszenie do zgłaszania uwag, dokonała dogłębnej całościowej oceny istniejących ram regulujących usługi finansowe (obejmujących CRR, CRD, BRRD i SRMR). Również oczekiwany przegląd standardów międzynarodowych oceniono z perspektywy szerszego wpływu na gospodarkę.

Zmiany wynikające z tendencji globalnych stanowią wierne przełożenie standardów międzynarodowych na przepisy unijne, z wyjątkiem dostosowań mających uwzględnić specyfikę UE i względy polityczne o szerszym charakterze. Przykładowo, dominujące w przypadku unijnych małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) lub projektów infrastrukturalnych korzystanie z finansowania bankowego wymaga dokonania specyficznych dostosowań regulacyjnych, które zapewnią utrzymanie przez instytucje możliwości oferowania finansowania tym przedsiębiorstwom i na te projekty, gdyż stanowią one „kręgosłup” jednolitego rynku. Konieczne jest, by nowe wymagania harmonijnie współgrały z wymogami już obowiązującymi np. w obszarach centralnego rozliczania i zabezpieczania ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych, jak również by niektóre z nich były wprowadzane stopniowo. Takie dostosowania, ograniczone co do zakresu lub okresu obowiązywania, nie naruszają zatem ogólnej solidności wniosków legislacyjnych, które są dostosowane do podstawowego poziomu wymogów określonych w standardach międzynarodowych.

Ponadto, w oparciu o odpowiedzi otrzymane na zaproszenie do zgłaszania uwag, wnioski mają również na celu ulepszenie istniejących przepisów. Analiza Komisji wykazała, że obecne ramy mogą być stosowane w sposób bardziej proporcjonalny, z uwzględnieniem

zwłaszcza sytuacji mniejszych i mniej złożonych instytucji, w przypadku których niektóre z obowiązujących wymogów dotyczących ujawniania informacji, sprawozdawczości i złożonych aspektów związanych z portfelem handlowym wydają się być nieuzasadnione względami o charakterze ostrożnościowym. Ponadto Komisja rozpatrzyła kwestię ryzyka związanego z kredytami dla MŚP i na projekty infrastrukturalne i stwierdziła, że w przypadku niektórych z tych kredytów uzasadnione byłoby stosowanie niższych niż aktualnie obowiązujące wymogów w zakresie funduszy własnych. Niniejsze wnioski obejmują więc również wprowadzenie zmian w tych wymogach, co doprowadzi do większej proporcjonalności wymogów ostrożnościowych dla instytucji. Zdolność instytucji do finansowania gospodarki zostanie zatem zwiększona bez naruszania stabilności ram regulacyjnych.

Komisja, w ścisłej współpracy z Grupą Ekspertów ds. Bankowości, Płatności i Ubezpieczeń, oceniła również stosowanie wariantów alternatywnych i swobody uznania określonych w CRD i CRR. Na podstawie tej analizy w niniejszym wniosku proponuje się wyeliminowanie niektórych z nich, dotyczących wskaźnika dźwigni, dużych ekspozycji i funduszy własnych. Proponuje się także zlikwidowanie możliwości tworzenia nowych, gwarantowanych przez państwo aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które nie są oparte na przyszłych zyskach, które nie byłyby odliczane kapitału regulacyjnego.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Szereg elementów wniosków legislacyjnych w sprawie zmiany CRD i CRR jest wynikiem przeglądów przeprowadzonych na podstawie przepisów zawartych w tychże aktach prawnych, podczas gdy inne dostosowania finansowych ram regulacyjnych stały się niezbędne w świetle późniejszego rozwoju sytuacji, obejmującego między innymi przyjęcie dyrektywy BRRD, ustanowienie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz prace prowadzone przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) i gremia międzynarodowe.

Wniosek służy wprowadzeniu zmian do istniejących przepisów i uczynieniu ich w pełni spójnymi z przepisami obowiązującymi w obszarach wymogów ostrożnościowych dla instytucji, nadzoru nad nimi oraz ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Po czterech latach od uzgodnienia przez europejskich szefów państw i rządów utworzenia unii bankowej dwa z jej filarów – jednolity nadzór oraz restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja – zostały już wdrożone i ich solidną podstawę stanowi jednolity zbiór przepisów dla wszystkich instytucji z siedzibą w UE. Osiągnięto wprawdzie znaczne postępy, jednak zakończenie budowy unii bankowej wymaga dalszych działań, w tym stworzenia jednolitego systemu gwarancji depozytów.

Zmiany CRD i CRR stanowią element działań mających na celu ograniczenie ryzyka, które są konieczne do dalszego zwiększenia odporności sektora bankowego i które są prowadzone równoległe ze stopniowym wprowadzaniem europejskiego systemu gwarantowania depozytów. Zmiany te służą jednocześnie zapewnieniu, by w dalszym ciągu istniał jednolity zbiór przepisów dla wszystkich instytucji z siedzibą w UE, niezależnie od tego, czy są one objęte unią bankową, czy też nie. Opisane powyżej ogólne cele niniejszej inicjatywy są w pełni spójne z podstawowymi celami UE, takimi jak działanie na rzecz stabilności finansowej, ograniczenie prawdopodobieństwa i zakresu wsparcia publicznego dla instytucji objętych restrukturyzacją lub uporządkowaną likwidacją, jak również wnoszenie wkładu w harmonijne

i trwałe finansowanie działalności gospodarczej, które sprzyja osiągnięciu wysokiego poziomu konkurencyjności i ochrony konsumentów.

Te cele ogólne są również zgodne z celami wyznaczonymi w ramach innych ważnych inicjatyw UE, jak opisano powyżej.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawa prawna proponowanych zmian jest taka sama jak w przypadku zmienianych aktów prawnych, tj. art. 114 TFUE w przypadku wniosku w sprawie rozporządzenia zmieniającego CRR oraz art. 53 ust. 1 TFUE w przypadku wniosku w sprawie dyrektywy zmieniającej CRD IV.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Celem proponowanych środków jest uzupełnienie już istniejących przepisów prawa UE, w związku z czym może on zostać najlepiej osiągnięty na szczeblu unijnym, nie zaś w drodze różnych inicjatyw krajowych. Środki krajowe, mające na przykład na celu ograniczenie dźwigni finansowej instytucji, zaostrzenie dotyczących ich wymogów w zakresie stabilnego finansowania i portfela handlowego, nie byłyby równie skuteczne w zapewnieniu stabilności finansowej jak przepisy UE z uwagi na przysługującą instytucjom swobodę przedsiębiorczości i świadczenia usług w innych państwach członkowskich i wynikający z tego stopień transgranicznego świadczenia usług, przepływów kapitałowych oraz integracji rynku. Z drugiej strony środki krajowe mogłyby zakłócać konkurencję i mieć negatywny wpływ na przepływy kapitałowe. Co więcej, przyjęcie środków krajowych byłoby niełatwe pod względem prawnym, gdyż CRR reguluje już kwestie dotyczące banków, w tym wymogi dotyczące dźwigni finansowej (sprawozdawczość), płynności (w szczególności wskaźnik pokrycia wypływów netto) i portfela handlowego.

Za najlepszy wariant uznaje się zatem zmianę CRD i CRR. Zapewnia on należytą równowagę między potrzebą harmonizacji przepisów i utrzymaniem w niezbędnych przypadkach elastyczności na poziomie krajowym, bez naruszania zasady jednolitego zbioru przepisów. Zmiany przyczyniłyby się do jednolitego stosowania wymogów ostrożnościowych, konwergencji praktyk nadzorczych oraz zapewnienia równych warunków prowadzenia działalności na całym jednolitym rynku usług bankowych. Państwa członkowskie nie mogą same osiągnąć tych celów w stopniu wystarczającym. Jest to kwestia szczególnej wagi w przypadku sektora bankowego, w którym szereg instytucji kredytowych prowadzi działalność na całym jednolitym rynku UE. Pełna współpraca i zaufanie w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz w ramach kolegiów organów nadzoru i właściwych organów pozostających poza jego zakresem mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia skutecznego nadzoru nad instytucjami kredytowymi na zasadzie skonsolidowanej. Przepisy krajowe nie pozwoliłyby osiągnąć tych celów.

• Proporcjonalność

Kwestia proporcjonalności stanowiła integralną część oceny skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi. Nie tylko wszystkie proponowane warianty w poszczególnych obszarach regulacji zostały indywidualnie ocenione pod kątem proporcjonalności, ale również brak proporcjonalności w istniejących przepisach został omówiony jako odrębny problem i przeanalizowano konkretne warianty mające na celu zmniejszenie ciążących na mniejszych instytucjach kosztów administracyjnych i związanych z przestrzeganiem przepisów (zob. pkt 2.9 i 4.9 oceny skutków).

- **Wybór instrumentu**

Proponuje się wdrożenie środków poprzez wprowadzenie zmian do CRR i CRD, odpowiednio rozporządzeniem i dyrektywą. Proponowane środki dotyczą w istocie już obowiązujących przepisów zawartych w tych instrumentach prawnych lub stanowią ich rozwinięcie (płynność, dźwignia finansowa, wynagrodzenia, proporcjonalność).

Jeśli chodzi o uzgodniony przez Radę Stabilności Finansowej nowy standard dotyczący TLAC, proponuje się włączenie zdecydowanej większości tego standardu do CRR, gdyż jedynie w drodze rozporządzenia można osiągnąć wymagane jednolite stosowanie, podobnie jak w przypadku istniejących, opartych na ryzyku wymogów w zakresie funduszy własnych. Sformułowanie wymogów ostrożnościowych w postaci zmiany wprowadzanej do CRR zapewniłoby faktycznie bezpośrednie stosowanie tych wymogów w odniesieniu do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym (G-SII). Uniemożliwiłoby to państwom członkowskim wprowadzanie różniących się między sobą wymogów krajowych w obszarze, w którym pełna harmonizacja jest pożądana w celu uniknięcia nierównych warunków prowadzenia działalności. Udoskonalenie obecnych przepisów prawnych w obrębie BBRD będzie z kolei konieczne celem zagwarantowania, że wymóg dotyczący TLAC oraz minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych (*minimum requirement on own funds and eligible liabilities*, MREL) są w pełni ze sobą spójne.

Niektóre z proponowanych zmian CRD, które mają wpływ na proporcjonalność, pozostawiałyby państwom członkowskim pewien stopień elastyczności w celu utrzymania odmiennych przepisów na etapie ich transpozycji do prawa krajowego. Dawałoby to państwom członkowskim możliwość nałożenia bardziej rygorystycznych wymogów w kwestiach np. wynagrodzeń i sprawozdawczości.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Komisja podjęła szereg inicjatyw w celu oceny, czy istniejące ramy ostrożnościowe i przyszłe przeglądy standardów międzynarodowych stanowią najbardziej stosowne instrumenty zapewnienia osiągnięcia celów o charakterze ostrożnościowym w przypadku instytucji z siedzibą w UE, a także w celu oceny, czy instytucje te w dalszym ciągu zapewniałyby finansowanie niezbędne unijnej gospodarce.

W lipcu 2015 r. Komisja uruchomiła konsultacje publiczne w sprawie możliwego wpływu zmian CRR i CRD na finansowanie przez banki gospodarki unijnej, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii finansowania MŚP i infrastruktury, a we wrześniu 2015 r. ogłosiła zaproszenie do zgłaszania uwag¹ dotyczących całego unijnego prawodawstwa w dziedzinie finansów. Te dwie inicjatywy miały przynieść dowody empiryczne i konkretne informacje zwrotne dotyczące: (i) przepisów mających wpływ na zdolność gospodarki do samofinansowania i na wzrost gospodarczy, (ii) zbędnych obciążeń regulacyjnych, (iii) interakcji między przepisami oraz niespójności i luk w przepisach oraz (iv) przepisów

¹ Zob. http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/long-term-finance/docs/consultation-document_en.pdf oraz http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/financial-regulatory-framework-review/docs/consultation-document_en.pdf. Zaproszenie do składania uwag miało objąć cały zakres regulacji dotyczących usług finansowych. Ocena skutków dotyczy kwestii związanych jedynie z sektorem bankowości. Inne kwestie dotyczące pozostałych obszarów przepisów unijnych w dziedzinie finansów zostaną uwzględnione odrębnie.

mogących prowadzić do niezamierzonych konsekwencji. Ponadto Komisja zgromadziła opinie zainteresowanych stron w ramach szczegółowych analiz poświęconych przepisom dotyczącym wynagrodzeń² oraz kwestii proporcjonalności przepisów zawartych w CRR i CRD. Uruchomiono również konsultacje publiczne w kontekście badania zleconego przez Komisję podmiotom zewnętrznym, które służyło ocenie wpływu CRR na finansowanie gospodarki przez banki³.

Wszystkie wspomniane wyżej inicjatywy dostarczyły jasnych dowodów na konieczność aktualizacji i uzupełnienia obecnych przepisów w celu: (i) dalszego ograniczenia ryzyk w sektorze bankowym, a tym samym zmniejszenia uzależnienia od pomocy państwa i pieniędzy podatników w przypadku kryzysu oraz (ii) zwiększenia zdolności instytucji do zapewniania odpowiedniego finansowania gospodarce.

Załączniki 1 i 2 do oceny skutków zawierają streszczenie konsultacji, przeglądów i sprawozdań.

- **Ocena skutków**

Ocena skutków⁴ została omówiona z Radą ds. Kontroli Regulacyjnej i odrzucona w dniu 7 września 2016 r. Po jej wstępnym odrzuceniu ocena skutków została ulepszona poprzez dodanie: (i) lepszego wyjaśnienia politycznego kontekstu wniosku (tj. jego powiązań zarówno z międzynarodowymi, jak i unijnymi zmianami w zakresie polityki), (ii) większej liczby szczegółów na temat opinii zainteresowanych stron oraz (iii) dalszych informacji na temat skutków (zarówno w kategoriach korzyści, jak i kosztów) poszczególnych wariantów strategicznych analizowanych w ocenie skutków. W dniu 27 września 2016 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała pozytywną opinię⁵ na temat ponownie przedłożonej oceny skutków. Niniejszemu wnioskowi towarzyszy ocena skutków. Przedkładany wniosek prawodawczy pozostaje spójny z oceną skutków.

Jak wykazano w analizie symulacyjnej i w modelowaniu makroekonomicznym w ramach oceny skutków, należy się spodziewać ograniczonych kosztów w związku z wprowadzeniem nowych wymogów, w szczególności nowych standardów bazylejskich dotyczących np. wskaźnika dźwigni i portfela handlowego. Szacowany długoterminowy wpływ na produkt krajowy brutto (PKB) waha się od -0,03 % do -0,06 %, podczas gdy wzrost kosztów finansowania dla sektora bankowego szacuje się w najbardziej niekorzystnym scenariuszu na poziomie poniżej 3 punktów bazowych. Jeśli chodzi o korzyści, symulacje pokazały, że środki publiczne niezbędne w celu wsparcia systemu bankowego w przypadku kryzysu finansowego o skali podobnej jak w latach 2007–2008 zmniejszyłyby się o 32 %, co oznaczałoby spadek z 51 mld do 34 mld EUR.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Oczekuje się, że utrzymanie uproszczonych metod obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych pozwoli w dalszym ciągu zapewnić proporcjonalność przepisów dla mniejszych instytucji. Ponadto dodatkowe środki służące zwiększeniu proporcjonalności niektórych wymogów (dotyczących sprawozdawczości, ujawniania informacji oraz wynagrodzeń)

² Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Ocena przepisów dotyczących wynagrodzeń na podstawie dyrektywy 2013/36/UE i rozporządzenia (UE) nr 575/2013”, COM(2016) 510 final z 28.7.2016.

³ Konsultacje publiczne są dostępne na stronie: http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/long-term-finance/index_en.htm.

⁴ Insert link to impact assessment.

⁵ Insert link to opinion.

powinny zmniejszyć obciążenia administracyjne i związane z przestrzeganiem przepisów dotyczące tych instytucji.

Jeśli chodzi o MŚP, proponowana zmiana wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji instytucji względem MŚP powinna mieć pozytywny wpływ na finansowanie tych ostatnich. W pierwszym rządzie dotyczyłoby to MŚP, których ekspozycje przekraczają obecnie 1,5 mln EUR, gdyż zgodnie z obowiązującymi przepisami ekspozycje takie nie korzystają ze współczynnika wsparcia MŚP.

Inne elementy wniosku, zwłaszcza te mające na celu zwiększenie odporności instytucji na przyszłe kryzysy, powinny zgodnie z oczekiwaniami zwiększyć stabilność kredytowania MŚP.

Wreszcie, środki służące zmniejszeniu kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez instytucje, zwłaszcza mniejsze i mniej złożone, powinny prowadzić do spadku kosztów finansowania dla MŚP.

Jeśli chodzi o aspekty związane z krajami trzecimi, proponowane przepisy zwiększą stabilność rynków finansowych w UE, a tym samym ograniczą prawdopodobieństwo i koszty ewentualnych negatywnych skutków ubocznych dla światowych rynków finansowych. Proponowane zmiany doprowadzą do pogłębienia harmonizacji ram regulacyjnych w całej Unii i ich skutkiem będzie istotny spadek kosztów administracyjnych dla instytucji z państw trzecich działających w UE.

Wniosek jest spójny ze strategią jednolitego rynku cyfrowego, która stanowi jedną z priorytetowych inicjatyw Komisji.

- **Prawa podstawowe**

UE przestrzega najwyższych standardów ochrony praw podstawowych i jest sygnatariuszem szeregu konwencji w dziedzinie praw człowieka. Wniosek nie powinien mieć bezpośredniego wpływu na ochronę tych praw, wymienionych w głównych konwencjach ONZ w zakresie praw człowieka, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (stanowiącej integralną część Traktatów UE) oraz europejskiej konwencji praw człowieka.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Zakłada się, że proponowane zmiany zaczną wchodzić w życie najwcześniej w 2019 r. Zmiany są ściśle powiązane z innymi przepisami CRR i CRD, które już obowiązują i których stosowanie jest monitorowane od 2014 r.

BCBS i EUNB będą nadal gromadzić dane niezbędne do monitorowania wskaźnika dźwigni i nowych środków w zakresie płynności, tak aby umożliwić dokonanie w przyszłości oceny wpływu nowych narzędzi polityki. Prowadzone regularnie proces przeglądu i oceny nadzorczej (SREP) i testy warunków skrajnych również ułatwią monitorowanie wpływu nowo proponowanych środków na instytucje, których dotyczą, oraz ocenę adekwatności elastyczności i proporcjonalności przewidzianej w celu uwzględnienia specyfiki mniejszych instytucji. Ponadto służby Komisji będą kontynuować udział w pracach grup roboczych BCBS oraz wspólnej grupy zadaniowej utworzonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) i

EUNB, które monitorują zmiany funduszy własnych i płynności instytucji w skali, odpowiednio, globalnej i unijnej.

Zbiór wskaźników na potrzeby monitorowania postępów osiągniętych w wyniku wdrażania wariantów preferowanych obejmuje:

W przypadku wskaźnika stabilnego finansowania netto (NSFR):

Wskaźnik	NSFR dla instytucji z siedzibą w UE
Cel	Na dzień rozpoczęcia stosowania 99 % instytucji biorących udział w monitorowaniu przez EUNB w ramach pakietu Bazylea III spełnia wymóg dotyczący NSFR na poziomie 100 % (65 % instytucji kredytowych należących do grupy 1 i 89 % instytucji kredytowych należących do grupy 2 spełniało wymóg dotyczący NSFR na koniec grudnia 2015 r.)
Źródło danych	Półroczne sprawozdania EUNB z monitorowania w ramach pakietu Bazylea III

W przypadku wskaźnika dźwigni finansowej:

Wskaźnik	Wskaźnik dźwigni dla instytucji z siedzibą w UE
Cel	Na dzień rozpoczęcia stosowania 99 % instytucji kredytowych należących do grupy 1 i grupy 2 posiadało wskaźnik dźwigni na poziomie co najmniej 3 % (93,4 % instytucji kredytowych należących do grupy 1 osiągnęło wartość docelową w czerwcu 2015 r.)
Źródło danych	Półroczne sprawozdania EUNB z monitorowania w ramach pakietu Bazylea III

W przypadku MŚP:

Wskaźnik	Luka w zakresie finansowania MŚP w UE, tj. różnica między zapotrzebowaniem na finansowanie zewnętrzne a dostępnością takiego finansowania
Cel	Po dwóch latach od rozpoczęcia stosowania luka wynosi < 13 % (ostatnie dostępne dane – 13 % na koniec 2014 r.)
Źródło danych	Komisja Europejska i badanie „SAFE” Europejskiego Banku Centralnego (dane ograniczone do strefy euro)

W przypadku TLAC:

Wskaźnik	TLAC w przypadku G-SII
Cel	Wszystkie unijne globalne banki o znaczeniu systemowym (G-SIB) z siedzibą w UE osiągają wartość docelową (>16 % aktywów ważonych ryzykiem (<i>risk weighted assets</i> , RWA) / 6 % miary ekspozycji wskaźnika dźwigni (<i>Leverage Ratio Exposure</i>

	<i>Measure</i> , LREM) w 2019 r. oraz > 18 % RWA / 6,75 % LREM w 2022 r.)
Źródło danych	Półroczne sprawozdania EUNB z monitorowania w ramach pakietu Bazylea III

W przypadku portfela handlowego:

Wskaźnik	RWA dla ryzyka rynkowego dla instytucji z siedzibą w UE Obserwowana zmienność aktywów ważonych ryzykiem zagregowanych portfeli, w przypadku których stosowana jest metoda modeli wewnętrznych.
Cel	– Począwszy od 2023 r. wszystkie instytucje z siedzibą w UE spełniają wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka rynkowego zgodnie z ostateczną kalibracją przyjętą w UE. – Począwszy od 2021 r. nieuzasadniona zmienność (tj. zmienność, której źródłem nie są różnice w ryzykach bazowych) wyników osiąganych w drodze zastosowania modeli wewnętrznych wśród instytucji z siedzibą w UE jest mniejsza od obecnej zmienności* tych wyników. *Wartościami odniesienia dla „obecnej zmienności” wartości narażonej na ryzyko (VaR) i narzutu kapitałowego z tytułu dodatkowego ryzyka (IRC) powinny być wartości oszacowane w najnowszym sprawozdaniu EUNB pt. „Report on variability of Risk Weighted Assets for Market Risk Portfolios”, obliczone dla portfeli zagregowanych, opublikowane przed wejściem w życie nowych ram dotyczących ryzyka rynkowego.
Źródło danych	Półroczne sprawozdania EUNB z monitorowania w ramach pakietu Bazylea III Sprawozdanie EUNB pt. „Report on variability of Risk Weighted Assets for Market Risk Portfolios”. Nowe wartości powinny być obliczane zgodnie z tą samą metodyką.

W przypadku wynagrodzeń:

Wskaźnik	Korzystanie przez instytucje z odroczenia wypłaty oraz płatności w instrumentach
Cel	99 % instytucji, które nie są małe i niezłożone, zgodnie z wymogami CRD, dokonuje odroczenia wypłaty co najmniej 40 % zmiennych składników wynagrodzenia o 3 lata do 5 lat oraz dokonuje wypłaty co najmniej 50 % zmiennych składników wynagrodzenia w instrumentach tym swoim pracownikom, w przypadku których stwierdzono istotny udział zmiennych składników wynagrodzenia.

Źródło danych	Sprawozdania EUNB dotyczące analizy porównawcza wynagrodzeń
----------------------	---

W przypadku proporcjonalności:

Wskaźnik	Zmniejszone obciążenia wynikające z wymogów dotyczących sprawozdawczości dla organów nadzoru i ujawniania informacji
Cel	80 % mniejszych i mniej złożonych instytucji sygnalizuje zmniejszenie obciążeń
Źródło danych	Badanie, które zostanie przygotowane i przeprowadzone przez EUNB w latach 2022–2023

Ocena wpływu niniejszego wniosku zostanie przeprowadzona po pięciu latach od rozpoczęcia stosowania proponowanych środków na podstawie metodyki, która zostanie uzgodniona z EUNB wkrótce po ich przyjęciu. EUNB powierzone zostanie zadanie zdefiniowania i zgromadzenia danych na potrzeby monitorowania wyżej wymienionych wskaźników, jak również innych wskaźników niezbędnych do oceny zmienionych CRR i CRD. Metodyka może zostać opracowana dla poszczególnych wariantów lub dla zbioru wzajemnie powiązanych wariantów w zależności od warunków istniejących przed rozpoczęciem oceny i od wyników uzyskanych dzięki wskaźnikom służącym do monitorowania.

Przestrzeganie i egzekwowanie przepisów będzie zapewnione na bieżąco, w razie potrzeby poprzez wszczęcie przez Komisję postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w wyniku braku transpozycji lub niewłaściwą transpozycję lub niewłaściwe stosowanie środków legislacyjnych. Zgłaszanie naruszeń prawa UE może następować za pośrednictwem Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF), obejmującego właściwe organy krajowe i EUNB, jak również poprzez EBC. EUNB będzie również kontynuować publikowanie regularnych sprawozdań z monitorowania unijnego systemu bankowego w ramach pakietu Bazylea III. Monitorowanie to obejmuje wpływ wymogów pakietu Bazylea III (wdrożonych przez CRR i CRD) na instytucje UE, w szczególności jeśli chodzi o wskaźniki kapitałowe (oparte i nieoparte na ryzyku) oraz wskaźniki płynności (LCR, NSFR) instytucji. Jest ono prowadzone równoległe z monitorowaniem prowadzonym przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

PODMIOTY WYLĄCZONE

Art. 2 ust. 5 CRD zostaje zmieniony w celu dodania instytucji z siedzibą w Chorwacji, które były zwolnione ze stosowania CRD i CRR na mocy traktatu o przystąpieniu tego kraju do Unii.

Publiczne banki rozwoju i unie kredytowe w niektórych państwach członkowskich są już zwolnione z wymogu stosowania ram regulacyjnych obejmujących CRD i CRR. Aby zapewnić równe warunki działania, wszystkie państwa członkowskie powinny mieć prawo skorzystania z możliwości zezwolenia tego rodzaju podmiotom na prowadzenie działalności jedynie zgodnie z krajowymi zabezpieczeniami regulacyjnymi wspólnymi do ryzyka związanego z daną działalnością. W tym celu Komisja w swoim planie działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych z dnia 30 września 2015 r. zobowiązała się do zbadania możliwości przyznania wszystkim państwom członkowskim prawa do udzielania zezwolenia

na prowadzenie działalności uniom kredytowym, które miałyby funkcjonować poza unijnymi ramami dotyczącymi wymogów kapitałowych dla banków. Zgodnie z tym zobowiązaniem i na wniosek Niderlandów unie kredytowe w Niderlandach również zostają włączone do wykazu instytucji w art. 2 ust. 5 CRD. Ponadto, aby ułatwić zwolnienie z ram regulacyjnych CRD i CRR instytucji w innych państwach członkowskich, które są podobne do instytucji już uwzględnionych we wspomnianym wykazie, dodano do CRD art. 2 ust. 5a i art. 2 ust. 5b. W ustępach tych upoważnia się Komisję do zwolnienia konkretnych instytucji lub kategorii instytucji z wymogów CRD, pod warunkiem spełniania przez nie jasno określonych kryteriów. Takie nowe zwolnienia mogą zostać wprowadzone wyłącznie na zasadzie indywidualnej dla banków mających charakter publicznych banków rozwoju lub dla całego sektora unii kredytowych w określonym państwie członkowskim.

W art. 9 zmienia się ustęp 2, tak aby lepiej ująć wyjątki od zakazu prowadzenia przez osoby lub przedsiębiorstwa inne niż instytucje kredytowe działalności polegającej na przyjmowaniu od ludności depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi. Doprecyzowano, że zakaz ten nie ma zastosowania do osób lub przedsiębiorstw, w przypadku których podejmowanie i prowadzenie działalności podlega innym niż CRD przepisom prawa Unii, w zakresie, w jakim ich działalność objęta takimi innymi przepisami prawa Unii może zostać uznana za przyjmowanie od ludności depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi. Nie stanowi to przeszkody, by podmiot był objęty wymogiem uzyskania zezwolenia zarówno na podstawie przepisów CRD, jak i takich innych przepisów prawa Unii. Ponadto doprecyzowano, że jedynie podmioty wymienione w art. 2 ust. 5 CRD są zwolnione z zakazu określonego w art. 9 ust. 1 CRD w związku z faktem, że są one objęte szczególnymi krajowymi ramami prawnymi, usuwając tym samym niejednoznaczne obecnie sformułowanie przepisów.

WYMOGI I WYTYCZNE KAPITAŁOWE W RAMACH FILARU II

Obecne brzmienie przepisów dotyczących dodatkowych wymogów kapitałowych ustanawianych przez właściwe organy zgodnie z art. 104 pozwala na różne interpretacje przypadków, w których wymogi te mogą być nakładane, oraz sposobu, w jaki wymogi te współgrają z minimalnymi wymogami kapitałowymi określonymi w art. 92 CRR i wymogiem połączonego bufora (art. 128). Takie rozbieżne interpretacje prowadzą do wyliczania istotnie różniących się kwot kapitału wymaganego od poszczególnych instytucji w różnych państwach członkowskich oraz do różnych wartości progowych na potrzeby ograniczeń wypłat przewidzianych w art. 141. Ponadto obecne przepisy nie przewidują możliwości, by właściwe organy informowały instytucje o swoich oczekiwaniach co do posiadania przez te ostatnie funduszy własnych przewyższających minimalne wymogi kapitałowe, wymogi w zakresie dodatkowych funduszy własnych i wymóg połączonego bufora. W zmienionym art. 104 wymienia się, wśród innych uprawnień właściwych organów, możliwość nałożenia wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych. W nowym art. 104a określono warunki nakładania wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych oraz podkreślono specyficzny dla instytucji charakter tych wymogów. Dodano nowy art. 104b w celu określenia głównych cech wytycznych dotyczących kapitału, jak również zmieniono art. 113 celem określenia, że wytyczne dotyczące kapitału powinny być również omawiane w ramach kolegiów organów nadzoru. Dodano nowy art. 141a, tak aby doprecyzować, na potrzeby przepisów dotyczących ograniczeń wypłat, stosunek między wymogami w zakresie dodatkowych funduszy własnych, wymogami w zakresie minimalnych funduszy własnych, wymogiem dotyczącym funduszy własnych i kwalifikujących się zobowiązań, MREL i wymogiem połączonego bufora (tzw. „hierarchia wymogów kapitałowych”). Zmieniono

również art. 141 w celu uwzględnienia tej hierarchii przy obliczaniu maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie.

SPRAWOZDAWCZOŚĆ I UJAWNIANIE INFORMACJI W RAMACH FILARU II

Aby ograniczyć obciążenia administracyjne i zapewnić bardziej proporcjonalny system sprawozdawczości i ujawniania informacji w ramach filaru II, wniosek zawiera propozycję zmiany art. 104 ust. 1 CRD w celu ograniczenia swobody uznania właściwych organów przy nakładaniu na instytucje dodatkowych obowiązków sprawozdawczych lub w zakresie ujawniania informacji. Właściwe organy będą uprawnione do skorzystania z tych uprawnień nadzorczych wyłącznie w przypadku, gdy spełnione będą podstawy prawne określone w nowym art. 104 ust. 2.

OGRANICZENIE PROCESU PRZEGLĄDU I OCENY NADZORCZEJ (SREP) I FILARU II DO CELÓW MIKROOSTROŻNOŚCIOWYCH

Zebrane w ostatnim czasie doświadczenia pokazały, że korzystne byłoby bardziej precyzyjne rozgraniczenie obszarów kompetencji właściwych organów i wyznaczonych organów. Dotyczy to zwłaszcza procesu przeglądu i oceny nadzorczej oraz powiązanych z nim wymogów nadzorczych. Właściwe organy są odpowiedzialne za SREP oraz za nałożenie odpowiednich, specyficznych dla danej instytucji wymogów nadzorczych (tzw. wymogów filaru II). W tym kontekście mogą one również dokonać oszacowania ryzyka systemowego związanego z daną instytucją i uwzględnić to ryzyko poprzez nałożenie na instytucję wymogów nadzorczych. Korzystanie ze środków filaru II może w tym kontekście ograniczać skuteczność i wydajność innych instrumentów makroostrożnościowych. W związku z tym we wniosku przewidziano, że SREP i powiązane wymogi nadzorcze powinny być ograniczone do perspektywy czysto mikroostrożnościowej. Zmieniono zatem odpowiednio art. 97, 98, 99 i 105. Skreślono również art. 103, a w nowym art. 104a ust. 1 doprecyzowano, że wymogi w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o których mowa w art. 104 lit. a), nie mogą być nakładane w celu uwzględnienia ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego.

WPROWADZENIE ZMIENIONYCH RAM DLA RYZYKA STOPY PROCENTOWEJ

Zgodnie ze zmianami na poziomie międzynarodowym jeśli chodzi o pomiar ryzyka stopy procentowej zmieniono art. 84 i 98 niniejszej dyrektywy oraz art. 448 CRR w celu wprowadzenia zmienionych ram uwzględniania ryzyka stopy procentowej w przypadku pozycji portfela niehandlowego. Zmiany te obejmują wprowadzenie wspólnej ustandaryzowanej metody, którą instytucje mogą stosować na potrzeby uwzględnienia tego ryzyka lub której stosowania właściwe organy mogą zażądać od instytucji w przypadku, gdy systemy opracowane przez instytucję do celów uwzględnienia tego ryzyka są niewystarczające, jak również wprowadzenie testu na wartość odstającą i wymogów w zakresie ujawniania informacji. Ponadto w art. 84 CRD EUNB został zobowiązany do opracowania szczegółów standardowej metodyki w odniesieniu do kryteriów i warunków, które instytucje powinny uwzględniać na potrzeby określenia i oszacowania ryzyka stopy procentowej, jak również w celu zarządzania tym ryzykiem i jego ograniczenia. W art. 98 CRD EUNB został zobowiązany również do określenia sześciu scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych w odniesieniu do stóp procentowych oraz jednolitych założeń, które instytucje muszą stosować na potrzeby testu na wartość odstającą.

FINANSOWE SPÓŁKI HOLDINGOWE, FINANSOWE SPÓŁKI HOLDINGOWE O DZIAŁALNOŚCI MIESZANEJ

Wprowadzono nowe przepisy, jak również dostosowania do szeregu istniejących artykułów CRD i CRR, tak aby bezpośrednio objąć zakresem unijnych ram ostrożnościowych finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej. Wprowadzono wymóg uzyskania zezwolenia oraz bezpośrednie uprawnienia nadzorcze w odniesieniu do finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej (art. 21a CRD). Art. 11 CRR zmieniono w celu doprecyzowania, że – jeżeli wymogi są stosowane na zasadzie skonsolidowanej na poziomie tego rodzaju spółek holdingowych – za zapewnienie zgodności bezpośrednio odpowiedzialna jest spółka holdingowa, a nie instytucje będące jednostkami zależnymi takiej spółki holdingowej. Art. 13 i 18 CRR dostosowano w celu uwzględnienia bezpośredniej odpowiedzialności finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej.

UNIJNA POŚREDNIA JEDNOSTKA DOMINUJĄCA

Aby ułatwić wdrożenie do prawa UE uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym standardów dotyczących wewnętrznej zdolności do pokrycia strat w przypadku globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE oraz, w szerszym ujęciu, aby uprościć i wzmocnić proces restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grup z państw trzecich prowadzących w istotnym zakresie działalność w UE, w art. 21b CRD wprowadzono nowy wymóg ustanowienia unijnej pośredniej jednostki dominującej w przypadku, gdy co najmniej dwie instytucje z siedzibą w UE mają tę samą jednostkę dominującą najwyższego szczebla z siedzibą w państwie trzecim. Unijną pośrednią jednostką dominującą może być albo spółka holdingowa podlegająca wymogom CRR i CRD albo instytucja z siedzibą w UE. Wymóg ten będzie miał zastosowanie wyłącznie do grup z państw trzecich, które zostały uznane za globalne instytucje o znaczeniu systemowym spoza UE lub które posiadają na terytorium UE podmioty zależne o łącznej sumie aktywów wynoszącej co najmniej 30 mld EUR (w obliczeniach będą uwzględniane aktywa zarówno jednostek zależnych, jak i oddziałów tych grup z państw trzecich).

WYNAGRODZENIA

Zgodnie z art. 161 ust. 2 CRD Komisja dokonała przeglądu zawartych w tej dyrektywie przepisów dotyczących wynagrodzeń ze szczególnym uwzględnieniem ich skuteczności, wdrażania i egzekwowania. Ustalenia dokonane w trakcie tego przeglądu, opisane w sprawozdaniu Komisji COM(2016) 510, były ogólnie pozytywne.

Przeгляд ten wykazał jednak, że niektóre przepisy, a mianowicie przepisy dotyczące odroczenia wypłaty zmiennych składników wynagrodzenia oraz dokonywania ich wypłaty w instrumentach, są niepraktyczne dla najmniejszych i najmniej złożonych instytucji oraz w przypadku pracowników otrzymujących zmienne składniki wynagrodzenia w niskiej wysokości. Przeгляд pokazał również, że proporcjonalność w odniesieniu do najmniejszych i najmniej złożonych instytucji, uwzględniona w art. 92 ust. 2 CRD, była interpretowana w różny sposób, co doprowadziło do odmiennego wdrożenia przepisów w poszczególnych państwach członkowskich. Proponuje się zatem ukierunkowaną zmianę służącą uwzględnieniu problemów napotkanych w trakcie stosowania w małych i niezłożonych instytucjach, jak również w odniesieniu do pracowników otrzymujących zmienne składniki wynagrodzenia w niskiej wysokości, przepisów dotyczących odroczenia wypłaty zmiennych składników wynagrodzenia oraz dokonywania ich wypłaty w instrumentach. W tym celu zmieniony zostaje art. 94, tak aby doprecyzować, że przepisy mają zastosowanie do

wszystkich instytucji i ich określonych kategorii pracowników, z wyjątkiem tych, które lub którzy nie przekraczają wartości progowych ustalonych na potrzeby przyznania odstępstwa. Jednocześnie właściwym organom przyznano pewną elastyczność, umożliwiającą nałożenie bardziej rygorystycznych wymogów.

Zmiany w przepisach dotyczących wynagrodzeń mają również na celu uwzględnienie potrzeby większej proporcjonalności przepisów, stwierdzonej w trakcie dokonanego przez Komisję przeglądu, w tym przypadku poprzez zezwolenie instytucjom notowanym na giełdzie na korzystanie z instrumentów związanych z akcjami do celów spełnienia wymogów CRD.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów wyłączonych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego⁶,uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁷,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁸ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁹ zostały przyjęte w odpowiedzi na kryzys finansowy, który miał miejsce w latach 2007–2008. Te akty ustawodawcze w istotnej mierze przyczyniły się do wzmocnienia systemu finansowego w Unii oraz sprawiły, że instytucje stały się bardziej odporne na ewentualne przyszłe wstrząsy. Akty te, mimo nadzwyczaj kompleksowego charakteru, nie uwzględniały jednak wszystkich zidentyfikowanych problemów dotyczących instytucje. Niektóre z pierwotnie proponowanych środków zostały również objęte klauzulą przeglądu bądź też nie zostały wystarczająco sprecyzowane, co uniemożliwiło ich sprawne wdrożenie.
- (2) Niniejsza dyrektywa ma na celu uwzględnienie problemów związanych z przepisami, które okazały się niewystarczająco jasne i były w związku z tym przedmiotem rozbieżnych interpretacji lub które uznano za nadmiernie uciążliwe dla niektórych

⁶ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁷ Dz.U. C [...] z [...], s.[...].

⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

instytucji. Obejmuje ona również dostosowania dyrektywy 2013/36/UE, które stały się konieczne bądź to w wyniku przyjęcia innych stosownych aktów prawa Unii, takich jak Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE¹⁰, bądź też na skutek zmian wprowadzanych jednocześnie do rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Proponowane zmiany służą także lepszemu dostosowaniu aktualnych ram regulacyjnych do zmian zachodzących w skali międzynarodowej, a tym samym wspieraniu spójności i porównywalności między poszczególnymi jurysdykcjami.

- (3) Finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej mogą być jednostkami dominującymi grup bankowych i stosowanie wymogów ostrożnościowych przewiduje się na podstawie skonsolidowanej sytuacji takich spółek holdingowych. Ponieważ instytucja kontrolowana przez takie spółki holdingowe nie zawsze musi spełniać wymogi na zasadzie skonsolidowanej, spójne z zakresem konsolidacji jest, by finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej zostały bezpośrednio objęte zakresem dyrektywy 2013/36/UE i rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Konieczna jest zatem szczególna procedura udzielania zezwolenia finansowym spółkom holdingowym i finansowym spółkom holdingowym o działalności mieszanej, jak również objęcie ich nadzorem właściwych organów. Pozwoliłoby to zapewnić, by wymogi ostrożnościowe na zasadzie skonsolidowanej były bezpośrednio spełniane przez spółkę holdingową, która nie jest objęta wymogami ostrożnościowymi mającymi zastosowanie na zasadzie indywidualnej.
- (4) Organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany powierzono główne kompetencje, jeśli chodzi o nadzór na zasadzie skonsolidowanej. Konieczne jest zatem, by organowi temu powierzone zostały również uprawnienia w zakresie udzielania zezwolenia finansowym spółkom holdingowym i finansowym spółkom holdingowym o działalności mieszanej oraz w zakresie nadzoru ostrożnościowego nad takimi spółkami. Europejski Bank Centralny, realizując powierzone mu zadanie sprawowania nadzoru na zasadzie skonsolidowanej nad jednostkami dominującymi instytucji kredytowych zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013¹¹, powinien być również odpowiedzialny za udzielanie zezwolenia finansowym spółkom holdingowym i finansowym spółkom holdingowym o działalności mieszanej oraz za nadzór nad takimi spółkami.
- (5) Ze sprawozdania Komisji COM(2016) 510 z dnia 28 lipca 2016 r. wynika, że niektóre z przepisów dyrektywy 2013/36/UE, a mianowicie wymogi dotyczące odroczenia wypłaty zmiennych składników wynagrodzenia oraz dokonywania ich wypłaty w instrumentach, określone w art. 94 ust. 1 lit. l) i m), są zbyt uciążliwe i niewspółmierne do korzyści osiągniętych pod względem ostrożnościowym w przypadku, gdy wymogi te są stosowane w odniesieniu do małych i niezłożonych instytucji. Podobnie stwierdzono, że koszty związane ze stosowaniem tych wymogów

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

¹¹ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

przekraczają korzyści osiągnięte pod względem ostrożnościowym w przypadku pracowników otrzymujących zmienne składniki wynagrodzenia w niskiej wysokości, gdyż taka ich wysokość nie stwarza dla tych pracowników żadnych zachęt do podejmowania nadmiernego ryzyka lub zachęty te są niewielkie. W związku z powyższym, choć wszystkie instytucje powinny być zasadniczo zobowiązane do stosowania wszystkich zasad w odniesieniu do wszystkich swoich pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka tych instytucji, konieczne jest uwzględnienie w dyrektywie zwolnienia dla małych i niezłożonych instytucji oraz pracowników otrzymujących zmienne składniki wynagrodzenia w niskiej wysokości ze stosowania wymogów dotyczących odroczenia wypłaty zmiennych składników wynagrodzenia oraz dokonywania ich wypłaty w instrumentach.

- (6) Konieczne są jasne, spójne i zharmonizowane kryteria identyfikowania małych i niezłożonych instytucji, jak również niskiej wysokości zmiennych składników wynagrodzenia, tak aby zapewnić spójność w zakresie nadzoru oraz wspierać równe warunki prowadzenia działalności dla instytucji i odpowiednią ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Jednocześnie stosowne jest przyznanie właściwym organom pewnej elastyczności, umożliwiającej nałożenie bardziej rygorystycznych wymogów w sytuacji, gdy uznają one to za konieczne.
- (7) Dyrektywa 2013/36/UE zawiera wymóg, by znaczna część każdego zmiennego składnika wynagrodzenia, stanowiąca w każdym przypadku co najmniej 50 %, składała się z następujących składników w pewnym stosunku: akcje lub odpowiadające im tytuły własności, w zależności od struktury prawnej danej instytucji, lub instrumenty związane z akcjami albo równoważne instrumenty niepieniężne, w przypadku instytucji nienotowanej na giełdzie, oraz, w miarę możliwości, inne instrumenty kapitału podstawowego Tier I lub Tier II, które spełniają określone warunki. Zasada ta ogranicza możliwość korzystania z instrumentów związanych z akcjami do instytucji nienotowanych na giełdzie i wymaga od instytucji notowanych na giełdzie korzystania z akcji. W sprawozdaniu Komisji COM(2016) 510 z dnia 28 lipca 2016 r. stwierdzono, że korzystanie z akcji może prowadzić do znacznych obciążeń administracyjnych i kosztów dla instytucji notowanych na giełdzie. Zarazem równoważne korzyści pod względem ostrożnościowym mogą zostać osiągnięte przez zezwolenie instytucjom notowanym na giełdzie na korzystanie z instrumentów związanych z akcjami, które odwzorowują wartość akcji. Możliwość korzystania z instrumentów powiązanych z akcjami należy zatem również przyznać instytucjom notowanym na giełdzie.
- (8) Nakładane przez właściwe organy narzuty na fundusze własne stanowią istotny czynnik decydujący o ogólnym poziomie funduszy własnych instytucji i mają znaczenie dla uczestników rynku, gdyż poziom nałożonych wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych ma wpływ na ustalenie wartości progowej na potrzeby ograniczeń wypłat dywidend, premii oraz płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I. Należy jasno zdefiniować warunki, zgodnie z którymi należy nakładać narzuty kapitałowe, tak aby zapewnić spójne stosowanie przepisów we wszystkich państwach członkowskich i właściwe funkcjonowanie rynku.
- (9) Nakładane przez właściwe organy narzuty na fundusze własne powinny być ustanawiane z uwzględnieniem konkretnej sytuacji danej instytucji i powinny być należycie uzasadnione. Wymogi te nie powinny być stosowane w celu uwzględnienia ryzyka makroostrożnościowych i w hierarchii wymogów w zakresie funduszy własnych

powinny znaleźć się za minimalnymi wymogami w zakresie funduszy własnych i przed wymogiem połączonego bufora.

- (10) Wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni stanowi wymóg równoległy do opartych na ryzyku wymogów w zakresie funduszy własnych. W związku z tym wszelkie narzuty na fundusze własne nakładane przez właściwe organy celem uwzględnienia ryzyka nadmiernej dźwigni powinny uzupełniać wymóg dotyczący minimalnego wskaźnika dźwigni, a nie minimalny oparty na ryzyku wymóg w zakresie funduszy własnych. Ponadto wszelki kapitał podstawowy Tier I, który instytucje wykorzystują do spełnienia nałożonych na nie wymogów związanych z dźwignią finansową, może być także wykorzystany do spełnienia nałożonych na nie i opartych na ryzyku wymogów w zakresie funduszy własnych, w tym wymogu połączonego bufora.
- (11) Właściwe organy powinny mieć możliwość informowania instytucji o wszelkich dodatkowych dostosowaniach kwoty kapitału przewyższającego minimalne wymogi w zakresie funduszy własnych, wymogi w zakresie dodatkowych funduszy własnych i wymóg połączonego bufora, której utrzymywania oczekują od danej instytucji w celu sprostania ewentualnym przyszłym, w tym bardziej oddalonym w czasie, zdarzeniom. Ponieważ tego rodzaju wytyczne wyznaczają docelową wysokość kapitału, powinny być rozumiane jako przewyższające wymogi w zakresie funduszy własnych i wymóg połączonego bufora w tym sensie, że nieosiągnięcie takiej wartości docelowej nie prowadzi do wprowadzenia ograniczeń dotyczących wypłat przewidzianych w art. 141 niniejszej dyrektywy, a niniejsza dyrektywa i rozporządzenie (UE) nr 575/2013 nie powinny określać wymogu obowiązkowego ujawniania tego rodzaju wytycznych dotyczących kapitału. Jeżeli instytucja wielokrotnie nie osiąga docelowej wysokości kapitału, właściwy organ powinien być uprawniony do zastosowania środków nadzorczych oraz, w stosownych przypadkach, nałożenia wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych.
- (12) Podmioty, które udzieliły odpowiedzi na wystosowane przez Komisję zaproszenie do składania uwag dotyczących unijnych ram regulacyjnych w dziedzinie usług finansowych, wskazywały, że obciążenia związane ze sprawozdawczością zwiększyły się w związku z systematycznymi sprawozdaniami wymaganymi przez właściwe organy oprócz sprawozdań wynikających z wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. Komisja powinna przygotować sprawozdanie mające na celu zidentyfikowanie tych wymogów dotyczących dodatkowych systematycznych sprawozdań, jak również dokonanie oceny, czy są one zgodne z zasadą jednolitego zbioru przepisów dotyczących sprawozdawczości dla organów nadzoru.
- (13) Przepisy dyrektywy 2013/36/UE dotyczące ryzyka stopy procentowej związanego z operacjami w ramach portfela niehandlowego są powiązane z odpowiednimi przepisami rozporządzenia UE nr [XX] zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 575/2013, w którym ustanowiono dłuższy okres na ich wdrożenie przez instytucje. Aby ujednolicić stosowanie przepisów dotyczących ryzyka stopy procentowej związanego z operacjami w ramach portfela niehandlowego, przepisy niezbędne do zapewnienia zgodności z odpowiednimi przepisami niniejszej dyrektywy powinny obowiązywać od tego samego dnia co odpowiednie przepisy rozporządzenia (UE) nr [XX].
- (14) Aby zharmonizować obliczanie ryzyka stopy procentowej związanego z operacjami w ramach portfela niehandlowego w przypadkach, gdy wewnętrzne systemy instytucji służące do pomiaru tego ryzyka są niewystarczające, Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjęcia – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE

oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do opracowania szczegółów metody standardowej za pomocą regulacyjnych standardów technicznych określonych w art. 84 ust. 4 niniejszej dyrektywy.

- (15) Aby usprawnić identyfikowanie przez właściwe organy tych instytucji, które mogą ponieść nadmierne straty na operacjach w ramach swojego portfela niehandlowego w wyniku ewentualnych zmian stóp procentowych, Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjęcia – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do określenia sześciu scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych, które wszystkie instytucje muszą stosować na potrzeby obliczeń zmian wartości ekonomicznej kapitału własnego zgodnie z art. 98 ust. 5, określenia wspólnych założeń, które instytucje muszą wdrożyć do swoich systemów wewnętrznych na potrzeby tychże obliczeń, oraz w odniesieniu do określenia ewentualnej potrzeby ustanowienia szczególnych kryteriów służących identyfikacji instytucji, w przypadku których może być uzasadnione zastosowanie środków nadzorczych w wyniku zmniejszenia się dochodu netto z tytułu odsetek na skutek zmian stóp procentowych.
- (16) Aby zapewnić właściwym organom wytyczne ułatwiające identyfikowanie sytuacji, w których powinny zostać nałożone specyficzne dla danej instytucji narzuty kapitałowe, Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjęcia – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do sposobu pomiaru ryzyk lub elementów ryzyk nieuwzględnionych lub w niewystarczającym stopniu uwzględnionych w wymogach w zakresie funduszy własnych określonych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013.
- (17) Publiczne banki rozwoju i unie kredytowe w niektórych państwach członkowskich są już od dawna wyłączone z zakresu obowiązywania ustawodawstwa Unii dotyczącego instytucji kredytowych. Aby zapewnić równe warunki działania, należy umożliwić wyłączenie również innych publicznych banków rozwoju i unii kredytowych z zakresu obowiązywania ustawodawstwa Unii dotyczącego instytucji kredytowych i zezwolenie im na prowadzenie działalności jedynie zgodnie z krajowymi zabezpieczeniami regulacyjnymi współmiernymi do ryzyka związanego z daną działalnością. Aby zagwarantować pewność prawa konieczne jest określenie jasnych kryteriów ustanawiania takich dodatkowych wyłączeń oraz powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do stwierdzenia, czy dane instytucje lub kategorie instytucji spełniają te kryteria.
- (18) Przed przyjęciem aktów zgodnie z art. 290 TFUE szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

- (19) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, to jest umocnienie i udoskonalenie już istniejącego prawodawstwa Unii w celu zapewnienia jednolitych wymogów ostrożnościowych mających zastosowanie do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w całej Unii, nie mogą zostać osiągnięte w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (20) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (21) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2013/36/UE,
PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1
Zmiany w dyrektywie 2013/36/UE

W dyrektywie 2013/36/UE wprowadza się następujące zmiany:

- (1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
- (a) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:
- (1) pkt 16 otrzymuje brzmienie:
- „16) w Holandii: «Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV», «NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij», «NV Industriebank Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering», «Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV» i «kredietunies»”;
- (2) dodaje się pkt 24 w brzmieniu:
- „24) w Chorwacji: «kreditne unije» i «Hrvatska banka za obnovu i razvitak»”;
- (b) dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:
- „5a. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do określonej instytucji w przypadku, gdy Komisja na podstawie dostępnych jej informacji stwierdzi, w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z art. 148, że instytucja ta spełnia wszystkie poniższe warunki, bez uszczerbku dla stosowania zasad pomocy państwa:
- (a) została utworzona na mocy prawa publicznego przez rząd centralny, rząd regionalny lub jednostkę samorządu lokalnego państwa członkowskiego;
- (b) przepisy i postanowienia regulujące działalność instytucji potwierdzają, że działalność ta ogranicza się do realizacji określonych celów polityki publicznej o charakterze finansowym, społecznym lub gospodarczym zgodnie z przepisami i postanowieniami regulującymi działalność tej instytucji, prowadzoną w sposób niekonkurencyjny i bez nastawienia na zysk. Na potrzeby niniejszego przepisu cele polityki publicznej mogą obejmować zapewnianie finansowania w celu wspierania lub rozwoju

określonych rodzajów działalności gospodarczej – lub obszarów geograficznych – w danym państwie członkowskim;

- (c) podlega odpowiednim i skutecznym wymogom ostrożnościowym, w tym minimalnym wymogom w zakresie funduszy własnych, oraz odpowiednim ramom nadzorczym o podobnych skutkach jak ramy ustanowione w prawie Unii;
- (d) rząd centralny, rząd regionalny lub jednostka samorządu lokalnego, stosownie do przypadku, jest zobowiązany chronić rentowność instytucji bądź bezpośrednio lub pośrednio gwarantuje co najmniej 90 % wymogów w zakresie funduszy własnych, wymogów w zakresie finansowania lub ekspozycji instytucji;
- (e) nie ma prawa przyjmowania gwarantowanych depozytów zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 pkt 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE¹²;
- (f) prowadzi działalność wyłącznie w państwie członkowskim, w którym znajduje się jej siedziba zarządu;
- (g) całkowita wartość aktywów instytucji wynosi mniej niż 30 mld EUR;
- (h) stosunek łącznych aktywów instytucji do PKB danego państwa członkowskiego wynosi mniej niż 20 %;
- (i) instytucja nie posiada istotnego znaczenia dla gospodarki danego państwa członkowskiego.

Komisja regularnie ocenia, czy instytucja, której dotyczy akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 148, w dalszym ciągu spełnia warunki określone w akapicie pierwszym.

5b. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do kategorii instytucji w państwie członkowskim w przypadku, gdy Komisja na podstawie dostępnych jej informacji stwierdzi, w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z art. 148, że na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego instytucje należące do danej kategorii stanowią unie kredytowe i spełniają wszystkie poniższe warunki:

- (a) są one instytucjami finansowymi o charakterze spółdzielni;
- (b) członkostwo w tych instytucjach jest ograniczone do grupy członków o określonych, z góry zdefiniowanych, wspólnych cechach osobowych lub interesach;
- (c) mają one prawo udzielać kredytów i świadczyć usługi finansowe wyłącznie na rzecz swoich członków;
- (d) mają one prawo przyjmować depozyty lub środki podlegające zwrotowi wyłącznie od swoich członków i depozyty takie kwalifikują się jako gwarantowane depozyty w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 dyrektywy 2014/49/UE;

¹²

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

- (e) mają one prawo prowadzić wyłącznie rodzaje działalności wymienione w pkt 1–6 i pkt 15 załącznika I do niniejszej dyrektywy;
- (f) podlegają one odpowiednim i skutecznym wymogom ostrożnościowym, w tym minimalnym wymogom kapitałowemu, oraz ramom nadzorczym o podobnych skutkach jak ramy ustanowione w prawie Unii;
- (g) łączna wartość aktywów instytucji należących do danej kategorii nie przekracza 3 % PKB danego państwa członkowskiego, a całkowita wartość aktywów poszczególnych instytucji nie przekracza 100 mln EUR;
- (h) prowadzą one działalność wyłącznie w państwie członkowskim, w którym znajduje się ich siedziba zarządu.

Komisja regularnie ocenia, czy kategoria instytucji, której dotyczy akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 148, w dalszym ciągu spełnia warunki określone w akapicie pierwszym.”;

(c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Na użytek art. 34 i tytułu VII rozdział 3 podmioty, o których mowa w ust. 5 pkt 1 i pkt 3–24 niniejszego artykułu oraz w aktach delegowanych przyjętych zgodnie z ust. 5a i 5b niniejszego artykułu, uznaje się za instytucje finansowe.”;

(d) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„Do dnia [5 years after entry into force] r. Komisja dokonuje przeglądu wykazu zamieszczonego w art. 2 ust. 5, uwzględniając, czy nadal istnieją powody uzasadniające włączenie podmiotów do tego wykazu, krajowe ramy prawne i nadzorcze mające zastosowanie do podmiotów ujętych w wykazie, rodzaj i jakość gwarancji depozytów zapewnianej przez te podmioty oraz, w przypadku podmiotów określonych w art. 2 ust. 5a i art. 2 ust. 5b, opisane tamże kryteria.”;

(2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(a) w ust. 1 dodaje się następujące punkty:

„60) «organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji» oznacza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/59/UE;

61) «globalna instytucja o znaczeniu systemowym» oznacza globalną instytucję o znaczeniu systemowym zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 132 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

62) «globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE» oznacza globalną instytucję o znaczeniu systemowym spoza UE zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 133 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

63) «grupa» oznacza grupę zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 137 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

64) «grupa z państwa trzeciego» oznacza grupę, w przypadku której jednostka dominująca ma siedzibę w państwie trzecim.”;

(b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Do celów stosowania wymogów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na zasadzie skonsolidowanej oraz do celów sprawowania nadzoru na

zasadzie skonsolidowanej zgodnie z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 terminy «instytucja», «dominująca instytucja z państwa członkowskiego», «unijna instytucja dominująca» i «jednostka dominująca» mają również zastosowanie do finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, które podlegają wymogom określonym w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 na zasadzie skonsolidowanej i posiadają zezwolenie zgodnie z art. 21a.”;

(3) art. 4 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy organy inne niż właściwe organy dysponują uprawnieniami w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, te inne organy współpracowały ściśle i konsultowały się z właściwymi organami w odniesieniu do przygotowania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz we wszystkich innych sytuacjach, w których jest to wymagane zgodnie z niniejszą dyrektywą, dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE¹³ lub rozporządzeniem (UE) nr 575/2013.”;

(4) w art. 8 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) informacji, które należy przekazać właściwym organom we wniosku o udzielenie instytucji kredytowej zezwolenia, w tym programu działalności, o którym mowa w art. 10, oraz informacji niezbędnych na potrzeby warunków uzyskania zezwolenia, które to warunki są określane przez państwa członkowskie i przekazywane EUNB zgodnie z ust. 1;”;

(b) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wymogów mających zastosowanie do akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji lub, w przypadku gdy nie istnieją znaczne pakiety akcji, do 20 największych akcjonariuszy lub udziałowców, zgodnie z art. 14; oraz”;

(5) art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do przyjmowania depozytów lub innych środków finansowych podlegających zwrotowi przez:

- (a) państwo członkowskie;
- (b) władze regionalne lub lokalne państwa członkowskiego;
- (c) międzynarodowe instytucje publiczne, których członkiem jest co najmniej jedno państwo członkowskie;
- (d) osoby lub przedsiębiorstwa, w przypadku których podejmowanie i prowadzenie działalności jest wyraźnie objęte przepisami prawa Unii

¹³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

innymi niż przepisy niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

(e) podmioty, o których mowa w art. 2 ust. 5 i których działalność regulują przepisy prawa krajowego.”;

(6) art. 10 otrzymuje brzmienie:

*„Artykuł 10
Program działalności i struktura organizacyjna*

Państwa członkowskie wymagają, aby do wniosków o udzielenie zezwolenia dołączane były program działalności, który określa planowane rodzaje działalności, oraz struktura organizacyjna instytucji kredytowej, która obejmuje między innymi wskazanie jednostek dominujących, finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej w obrębie grupy.”;

(7) art. 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy odmawiają udzielenia zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez instytucję kredytową, jeśli, mając na uwadze potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją kredytową, nie są przekonane co do odpowiedniego charakteru akcjonariuszy lub udziałowców zgodnie z kryteriami określonymi w art. 23 ust. 1. Stosuje się art. 23 ust. 2 i 3 oraz art. 24.”;

(8) art. 18 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) nie spełnia już wymogów ostrożnościowych określonych w częściach trzeciej, czwartej lub szóstej – z wyjątkiem wymogów określonych w art. 92a i 92b – rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub nałożonych zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) lub art. 105 niniejszej dyrektywy lub nie gwarantuje już zdolności wywiązywania się ze zobowiązań wobec swoich wierzycieli, a w szczególności nie zapewnia już bezpieczeństwa aktywom powierzonym jej przez deponentów.”;

(9) dodaje się art. 21a i 21b w brzmieniu:

*„Artykuł 21a
Zezwolenia dla finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej*

1. Państwa członkowskie wymagają od finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej uzyskania zezwolenia od organu sprawującego nadzór skonsolidowany określonego zgodnie z art. 111.

W przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany nie jest organem właściwym w państwie członkowskim, w którym została utworzona finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, organ sprawujący nadzór skonsolidowany konsultuje się z właściwym organem.

2. Wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje dotyczące następujących elementów:

(a) struktury organizacyjnej grupy, której częścią jest finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, z jasnym wskazaniem jednostek zależnych oraz, w stosownych przypadkach, jednostek dominujących;

- (b) spełnienia wymogów dotyczących faktycznego kierowania działalnością oraz miejsca siedziby zarządu, określonych w art. 13;
 - (c) spełnienia wymogów dotyczących akcjonariuszy i udziałowców, określonych w art. 14.
3. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany może udzielić zezwolenia jedynie wtedy, gdy jest przekonany, że spełnione są wszystkie następujące warunki:
- (a) finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, która podlega wymogom określonym w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, jest w stanie zapewnić spełnianie tych wymogów;
 - (b) finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie utrudnia sprawowania skutecznego nadzoru nad instytucjami będącymi jednostkami zależnymi lub jednostkami dominującymi.
4. Organy sprawujące nadzór skonsolidowany zobowiązują finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej do przekazywania im informacji potrzebnych do monitorowania struktury organizacyjnej grupy i spełniania wymogów dotyczących uzyskania zezwolenia, o których mowa w niniejszym artykule.
5. Organy sprawujące nadzór skonsolidowany mogą cofnąć zezwolenie udzielone finansowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej tylko w przypadkach, gdy taka finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej:
- (a) nie wykorzystała zezwolenia w ciągu 12 miesięcy, wyraźnie zrzekła się zezwolenia lub sprzedała wszystkie swoje jednostki zależne będące instytucjami;
 - (b) uzyskała zezwolenie wskutek przedłożenia nieprawdziwych informacji lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób;
 - (c) nie spełnia już warunków, na podstawie których udzielono zezwolenia;
 - (d) podlega wymogom określonym w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 na zasadzie skonsolidowanej i nie spełnia już wymogów ostrożnościowych określonych w częściach trzeciej, czwartej lub szóstej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub nałożonych zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) lub art. 105 niniejszej dyrektywy lub nie gwarantuje już zdolności wywiązywania się ze zobowiązań wobec swoich wierzycieli;
 - (e) spełnia inne warunki cofnięcia zezwolenia przewidziane przepisami prawa krajowego; lub
 - (f) popełnia jedno z naruszeń, o których mowa w art. 67 ust. 1.

Artykuł 21b

Unijna pośrednia jednostka dominująca

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym jeżeli co najmniej dwie instytucje z siedzibą w Unii wchodzi w skład tej samej grupy z państwa trzeciego, muszą one posiadać unijną pośrednią jednostkę dominującą z siedzibą w Unii.

2. Państwa członkowskie zobowiązują unijną pośrednią jednostkę dominującą z siedzibą w Unii do uzyskania zezwolenia jako instytucja zgodnie z art. 8 lub jako finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zgodnie z art. 21a.
3. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania w przypadku, gdy całkowita wartość aktywów w Unii grupy z państwa trzeciego wynosi mniej niż 30 mld EUR, chyba że grupa z państwa trzeciego jest globalną instytucją o znaczeniu systemowym spoza UE.
4. Do celów niniejszego artykułu całkowita wartość aktywów w Unii grupy z państwa trzeciego obejmuje:
 - (a) łączne aktywa każdej instytucji z siedzibą w Unii należącej do grupy z państwa trzeciego, zgodnie jej bilansem skonsolidowanym; oraz
 - (b) łączne aktywa każdego oddziału grupy z państwa trzeciego posiadającego zezwolenie w Unii.
5. Właściwe organy powiadamiają EUNB o każdym zezwoleniu udzielonym na podstawie ust. 2.
6. EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wykaz wszystkich unijnych pośrednich jednostek dominujących, którym udzielono zezwolenia.

Właściwe organy zapewniają, by dla wszystkich instytucji, które wchodzi w skład tej samej grupy z państwa trzeciego, istniała jedna unijna pośrednia jednostka dominująca.”;
- (10) art. 23 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) reputacja, wiedza, umiejętności i doświadczenie, zgodnie z art. 91 ust. 1, wszelkich członków organu zarządzającego, którzy będą kierować działalnością instytucji kredytowej w wyniku planowanego nabycia;”;
- (11) art. 47 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy powiadamiają EUNB o:

 - (a) wszystkich zezwoleniach dla oddziałów udzielonych instytucjom kredytowym mającym siedzibę zarządu w państwie trzecim;
 - (b) łącznych aktywach i zobowiązaniach posiadających zezwolenie oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę w państwie trzecim, zgodnie z ich okresowymi zgłoszeniami.

EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wykaz wszystkich oddziałów z państw trzecich posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności w państwach członkowskich, ze wskazaniem państwa członkowskiego i łącznych aktywów każdego oddziału.”;
- (12) art. 75 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy gromadzą informacje ujawnione zgodnie z kryteriami ujawniania informacji ustanowionymi w art. 450 ust. 1 lit. g), h), i) oraz k) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wykorzystują te informacje w celu przeprowadzenia analiz porównawczych tendencji i praktyk w dziedzinie wynagrodzeń. Właściwe organy przekazują te informacje EUNB.”;
- (13) art. 84 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 84

Ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela niehandlowego

1. Właściwe organy zapewniają, by instytucje wdrożyły wewnętrzne systemy lub stosowały standardową metodykę na potrzeby identyfikacji i oceny ryzyk z tytułu potencjalnych zmian stóp procentowych, które wpływają zarówno na wartość ekonomiczną kapitału własnego, jak i na wynik odsetkowy netto z działalności w ramach portfela niehandlowego instytucji, a także na potrzeby zarządzania takimi ryzykami i ich ograniczania.
2. Właściwe organy zapewniają, by instytucje wdrożyły systemy na potrzeby oceny i monitorowania ryzyk z tytułu potencjalnych zmian spreadów kredytowych, które wpływają zarówno na wartość ekonomiczną kapitału własnego, jak i na wynik odsetkowy netto z działalności w ramach portfela niehandlowego instytucji.
3. Właściwe organy mogą nałożyć na instytucje wymóg stosowania standardowej metodyki, o której mowa w ust. 1, w przypadku gdy wewnętrzne systemy wdrożone przez instytucje na potrzeby oceny ryzyk, o których mowa w ust. 1, są niezadowalające.
4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych służących określeniu, do celów niniejszego artykułu, szczegółów standardowej metodyki, którą instytucje mogą stosować na potrzeby oceny ryzyk, o których mowa w ust. 1.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [*one year after entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. EUNB wydaje wytyczne w celu określenia:
 - (a) kryteriów oceny przez wewnętrzny system instytucji ryzyk, o których mowa w ust.1;
 - (b) kryteriów identyfikacji przez instytucje ryzyk, o których mowa w ust.1, oraz kryteriów zarządzania tymi ryzykami i ich ograniczania;
 - (c) kryteriów oceny i monitorowania przez instytucje ryzyk, o których mowa w ust. 2;
 - (d) kryteriów służących ustaleniu, jakie wewnętrzne systemy wdrożone przez instytucje do celów ust. 1, są niezadowalające w kontekście ust. 3;

EUNB wydaje te wytyczne do dnia [*one year after entry into force*] r.”;

- (14) art. 85 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy zapewniają wdrożenie przez instytucje polityk i procedur służących do oceny ekspozycji na ryzyko operacyjne, w tym ryzyko modelu i ryzyka wynikające z outsourcingu, oraz do zarządzania taką ekspozycją, jak również służących do uwzględnienia zdarzeń rzadko występujących, lecz mających poważne skutki. Instytucje określają, co stanowi ryzyko operacyjne do celów wspomnianych polityk i procedur.”;

- (15) w art. 92 wprowadza się następujące zmiany:

- (a) skreśla się ust. 1;

(b) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy zapewniają, by instytucje, ustanawiając i stosując politykę łącznych wynagrodzeń – obejmującą wynagrodzenia i uznaniowe świadczenia emerytalne – dla poszczególnych kategorii pracowników, w tym kadry kierowniczej wyższego szczebla, osób podejmujących ryzyko działalności oraz personelu sprawującego funkcje kontrolne i wszystkich pracowników, którzy otrzymują łączne wynagrodzenie mieszczące się w tym samym przedziale co wynagrodzenie kadry kierowniczej wyższego szczebla i osób podejmujących ryzyko działalności i których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka tych instytucji, przestrzegały następujących zasad w sposób, który odpowiada ich wielkości i strukturze organizacyjnej oraz charakterowi, zakresowi i stopniowi złożoności ich działalności.”;

(16) w art. 94 wprowadza się następujące zmiany:

(a) ust. 1 lit. l) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) akcje lub, w zależności od struktury prawnej danej instytucji, równoważne tytuły własności, lub instrumenty związane z akcjami lub, w zależności od struktury prawnej danej instytucji, równoważne instrumenty niepieniężne.”;

(b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. W drodze odstępstwa od ust. 1 zasady określone w lit. l) i m) oraz lit. o) akapit drugi nie mają zastosowania do:

(a) instytucji, której wartość aktywów średnio nie przekracza 5 mld EUR w czteroletnim okresie bezpośrednio poprzedzającym bieżący rok obrachunkowy;

(b) pracownika, którego roczny zmienny składnik wynagrodzenia nie przekracza 50 000 EUR i stanowi nie więcej niż jedną czwartą rocznego łącznego wynagrodzenia tego pracownika.

W drodze odstępstwa od lit. a) właściwy organ może zdecydować, że instytucje, których łączna wartość aktywów jest mniejsza od wartości progowej, o której mowa w lit. a), nie zostają objęte odstępstwem ze względu na charakter i zakres ich działalności, ich strukturę organizacyjną lub, w stosownych przypadkach, charakterystykę grupy, do której należą.

W drodze odstępstwa od lit. b) właściwy organ może zdecydować, że pracownicy, których roczny zmienny składnik wynagrodzenia jest mniejszy od wartości progowej i nie przekracza odsetka łącznego wynagrodzenia, o których mowa w lit. b), nie zostają objęci odstępstwem ze względu na specyfikę rynku krajowego pod względem praktyk w zakresie wynagrodzenia lub ze względu na charakter obowiązków i profil stanowiska tych pracowników.

4. Do dnia [*four years after entry into force of this Directive*] r. Komisja, w ścisłej współpracy z EUNB, przeprowadzi przegląd i sporządzi sprawozdanie na temat stosowania ust. 3 oraz przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.

5. EUNB przyjmuje wytyczne ułatwiające wdrożenie ust. 3 i zapewniające jego spójne stosowanie.”;

(17) w art. 97 ust. 1 skreśla się lit. b);

(18) w art. 98 wprowadza się następujące zmiany:

- (a) w ust. 1 skreśla się lit. j);
- (b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przegląd i ocena przeprowadzone przez właściwe organy obejmują ekspozycję instytucji na ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela niehandlowego. Środki nadzorcze są wymagane przynajmniej w odniesieniu do instytucji, w przypadku których wartość ekonomiczna kapitału własnego, o której mowa w art. 84 ust. 1, zmniejsza się o ponad 15 % ich kapitału Tier I w wyniku nagłej i nieoczekiwanej zmiany poziomu stóp procentowych określonej w dowolnym z sześciu scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych w odniesieniu do stóp procentowych.”;

- (c) dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia na potrzeby ust. 5:

- (a) sześciu scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych w odniesieniu do stóp procentowych dla każdej waluty;
- (b) wspólnych założeń dotyczących modelowania i parametrów, które instytucje uwzględniają w swoich obliczeniach wartości ekonomicznej kapitału własnego zgodnie z ust. 5;
- (c) czy środki nadzorcze są wymagane również w przypadku zmniejszenia się dochodu netto instytucji z tytułu odsetek, o którym mowa w art. 84 ust. 1, w wyniku potencjalnych zmian stóp procentowych.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [*one year after entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- (19) w art. 99 ust. 2 skreśla się lit. b);
- (20) skreśla się art. 103;
- (21) w art. 104 wprowadza się następujące zmiany:

- (a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Do celów art. 97, art. 98 ust. 4, art. 101 ust. 4 i art. 102 oraz do celów stosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013 właściwe organy dysponują przynajmniej uprawnieniami do:

- (a) wymagania od instytucji posiadania dodatkowych funduszy własnych przewyższających wymogi określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, zgodnie z warunkami określonymi w art. 104a;
- (b) wymagania wzmocnienia zasad, procedur, mechanizmów oraz strategii wdrożonych zgodnie z art. 73 i 74;
- (c) wymagania od instytucji przedstawienia planu przywrócenia zgodności z wymogami nadzorczymi zgodnie z niniejszą dyrektywą i z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 oraz określenia terminu wdrożenia tego planu, w tym poprawek dotyczących jego zakresu i terminu jego wdrożenia;

- (d) wymagania od instytucji stosowania szczególnej polityki w zakresie rezerw lub szczególnego traktowania aktywów w kontekście wymogów w zakresie funduszy własnych;
- (e) ograniczania działalności, operacji lub sieci instytucji lub żądania zbycia rodzajów działalności, które stwarzają nadmierne ryzyka dla stabilności instytucji;
- (f) wymagania ograniczenia ryzyka nieodłącznie związanego z działalnością, produktami i systemami instytucji, w tym działalnością zleconą na zasadzie outsourcingu;
- (g) wymagania od instytucji ograniczenia wysokości zmiennego składnika wynagrodzenia jako odsetka przychodów netto, w przypadku gdy jego wysokość utrudnia utrzymanie prawidłowej bazy kapitałowej;
- (h) wymagania od instytucji przeznaczenia zysków netto na zwiększenie funduszy własnych;
- (i) ograniczenia lub zakazania dokonywania przez instytucję wypłat zysków lub odsetek na rzecz akcjonariuszy, udziałowców lub posiadaczy instrumentów dodatkowych w Tier I, w przypadku gdy zakaz taki nie stanowi zdarzenia niewykonania zobowiązania przez instytucję;
- (j) nakładania dodatkowych obowiązków sprawozdawczych lub zwiększenia ich częstotliwości, w tym w zakresie sprawozdawczości na temat sytuacji kapitałowej i poziomu płynności;
- (k) nakładania szczególnych wymogów w zakresie płynności, w tym ograniczeń w zakresie niedopasowania terminów zapadalności między aktywami i pasywami;
- (l) wymagania ujawniania dodatkowych informacji wyłącznie na zasadzie *ad hoc.*”;

2. Do celów ust. 1 lit. j) właściwe organy mogą nałożyć na instytucje dodatkowe obowiązki sprawozdawcze lub zwiększyć ich częstotliwość wyłącznie wtedy, gdy przekazanie informacji nie prowadzi do ich powielenia i gdy spełniony jest jeden z następujących warunków:

- (a) spełniony jest każdy z warunków, o których mowa w art. 102 ust. 1 lit. a) i b);
- (b) właściwy organ uznaje za rozsądne nałożenie tych wymogów w celu zgromadzenia dowodów, o których mowa w art. 102 ust. 1 lit. b);
- (c) dodatkowe informacje są wymagane na czas trwania programu oceny nadzorczej instytucji zgodnie z art. 99.

Informacje, których przekazania można wymagać od instytucji, uznaje się za stanowiące powielenie informacji, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli te same lub zasadniczo te same informacje są już dostępne właściwemu organowi, mogą zostać wygenerowane przez właściwy organ lub uzyskane w inny sposób niż w drodze nałożenia na instytucję obowiązku ich przekazania. Jeżeli informacje są dostępne właściwemu organowi w innym formacie lub w innym stopniu szczegółowości niż dodatkowe informacje podlegające przekazaniu, właściwy organ nie nakłada obowiązku przekazania dodatkowych informacji w sytuacji, gdy ten inny

format lub poziom szczegółowości nie uniemożliwia organowi wygenerowania zasadniczo podobnych informacji.”;

(b) skreśla się ust. 3;

(22) dodaje się art. 104a, 104b i 104c w brzmieniu:

„Artykuł 104a

Wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych

1. Właściwe organy nakładają wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie przeglądów dokonanych zgodnie z art. 97 i 101 stwierdzą, że w odniesieniu do indywidualnej instytucji zachodzi dowolna z następujących sytuacji:
 - (a) instytucja jest narażona na ryzyka lub elementy ryzyk, które są niepokryte lub są niewystarczająco pokryte wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 jak określono w ust. 2;
 - (b) instytucja nie spełnia wymogów określonych w art. 73 i 74 niniejszej dyrektywy lub w art. 393 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i jest nieprawdopodobne, by zastosowanie wyłącznie innych środków administracyjnych przyniosło w stosownym terminie wystarczającą poprawę zasad, procedur, mechanizmów i strategii;
 - (c) korekty wyceny, o których mowa w art. 98 ust. 4, uznaje się za niewystarczające, by umożliwić instytucji, w normalnych warunkach rynkowych, sprzedaż lub zabezpieczenie w krótkim czasie swoich pozycji bez ponoszenia znaczących strat;
 - (d) z ocena dokonanej zgodnie z art. 101 ust. 4 wynika, że brak zgodności z wymogami dotyczącymi stosowania metody wymagającej uprzedniego pozwolenia prawdopodobnie doprowadzi do niedostatecznych wymogów w zakresie funduszy własnych;
 - (e) instytucja wielokrotnie nie jest w stanie osiągnąć lub utrzymać odpowiedniego poziomu dodatkowych funduszy własnych określonego w art. 104b ust. 1.

Właściwe organy nie nakładają wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), w celu pokrycia ryzyk makroostrożnościowych lub systemowych.

2. Do celów ust. 1 lit. a) ryzyka lub elementy ryzyk są uznawane za niepokryte lub niewystarczająco pokryte wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wyłącznie wtedy, gdy kwota, rodzaj i struktura kapitału uznawanego za odpowiedni przez właściwy organ w wyniku nadzorczego przeglądu oceny dokonanej przez instytucje zgodnie z art. 73 akapit pierwszy są wyższe niż wymogi w zakresie funduszy własnych instytucji określone w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Do celów akapitu pierwszego kapitał uznawany za odpowiedni pokrywa wszystkie istotne ryzyka lub elementy takich ryzyk, które nie podlegają szczególnemu wymogowi w zakresie funduszy własnych. Może to obejmować ryzyka lub elementy ryzyk, które są wyraźnie wyłączone z wymogów w zakresie funduszy własnych

określonych w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Ryzyko stopy procentowej wynikające z pozycji w ramach portfela niehandlowego uznaje się za istotne wyłącznie w przypadku, gdy wartość ekonomiczna kapitału własnego zmniejsza się o ponad 15 % kapitału Tier I instytucji w wyniku zastosowania dowolnego z sześciu scenariuszy wstrząsu, o których mowa w art. 98 ust. 5, stosowanych do celów nadzorczych w odniesieniu do stóp procentowych lub w jakimkolwiek innym przypadku określonym przez EUNB na podstawie art. 98 ust. 5 lit. c).

Ryzyka, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie obejmują ryzyk, w odniesieniu do których niniejsza dyrektywa lub rozporządzenie (UE) nr 575/2013 przewidują przejściowy sposób traktowania, lub ryzyk, które są objęte przepisami przejściowymi.

3. Właściwe organy określają poziom dodatkowych funduszy własnych wymaganych na podstawie art. 104 ust. 1 lit. a) jako różnicę między kapitałem uznawanym za odpowiedni zgodnie z ust. 2 i wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
4. Instytucja spełnia wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), za pomocą instrumentów funduszy własnych podlegających następującym warunkom:
 - (a) co najmniej trzy czwarte wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych spełnia się za pomocą kapitału Tier I;
 - (b) co najmniej trzy czwarte kapitału Tier I musi składać się z kapitału podstawowego Tier I.

Fundusze własne wykorzystywane do spełnienia wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), nie mogą być wykorzystywane do spełnienia jakiegokolwiek z wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 ani wymogu połączonego bufora zdefiniowanego w art. 128 pkt 6 niniejszej dyrektywy.

W drodze odstępstwa od akapitu drugiego fundusze własne wykorzystywane do spełnienia wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), nałożonego przez właściwe organy w celu pokrycia ryzyk lub elementów ryzyka w niewystarczający sposób uwzględnionych w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, mogą być wykorzystane do spełnienia wymogu połączonego bufora, o którym mowa w art. 128 pkt 6 niniejszej dyrektywy.

5. Właściwy organ należycie uzasadnia na piśmie wobec każdej instytucji decyzję o nałożeniu wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych na podstawie art. 104 ust. 1 lit. a), co najmniej jasno przedstawiając pełną ocenę elementów, o których mowa w ust. 1–4. W przypadku określonym w ust. 1 lit. d) obejmuje to podanie konkretnych powodów, dla których wydanie wytycznych dotyczących kapitału uznaje się już za niewystarczające.
6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających sposób pomiaru ryzyk i elementów ryzyk, o których mowa w ust. 2.

EUNB zapewnia, by projekty regulacyjnych standardów technicznych były proporcjonalne w świetle:

- (a) obciążeń związanych z ich wdrożeniem, spoczywających na instytucjach i właściwych organach; oraz
- (b) możliwości, że ogólnie wyższy poziom wymogów kapitałowych mających zastosowanie w przypadku, gdy instytucje nie stosują modeli wewnętrznych, może uzasadniać nałożenie niższych wymogów kapitałowych w przypadku oceny ryzyk i elementów ryzyk zgodnie z ust. 2.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [one year after entry into force] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 6, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 104b

Wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych

1. Zgodnie ze strategiami i procedurami, o których mowa w art. 73, i po konsultacji z właściwym organem instytucje określają odpowiedni poziom funduszy własnych, który jest wystarczająco wyższy od wymogów określonych w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w niniejszej dyrektywie, w tym wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych nałożonych przez właściwe organy zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a), tak aby zapewnić by:
 - (a) wahania koniunktury gospodarczej nie prowadziły do naruszenia tych wymogów; oraz
 - (b) fundusze własne instytucji mogły pokryć potencjalne straty zidentyfikowane w ramach nadzorczego testu warunków skrajnych, o którym mowa w art. 100, bez naruszania wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych nałożonych przez właściwe organy zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a).
2. Właściwe organy regularnie dokonują przeglądu poziomu funduszy własnych określonego przez każdą instytucję zgodnie z ust. 1, uwzględniając wynik przeglądów i ocen dokonanych zgodnie z art. 97 i 101, w tym wyniki testów warunków skrajnych, o których mowa w art. 100.
3. Właściwe organy informują instytucje o wyniku przeglądu, o którym mowa w ust. 2. W stosownych przypadkach właściwe organy mogą poinformować instytucje o ewentualnych oczekiwaniach odnośnie do korekty poziomu funduszy własnych określonego zgodnie z ust. 1.
4. Właściwe organy nie informują instytucji o ewentualnych oczekiwaniach odnośnie do korekty poziomu funduszy własnych zgodnie z ust. 3 w przypadkach, gdy ma zostać nałożony wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych zgodnie z art. 104a.
5. Instytucja, która nie spełnia oczekiwań określonych w ust. 3, nie podlega ograniczeniom, o których mowa w art. 141.

Artykuł 104c

Współpraca z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Właściwe organy konsultują się z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przed określeniem każdego wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), oraz przed poinformowaniem instytucji o ewentualnych oczekiwaniach odnośnie do korekty poziomu funduszy własnych zgodnie z art. 104b. W tym celu właściwe organy przekazują organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszystkie dostępne informacje.
 2. Właściwe organy informują odpowiednie organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych nałożonym na instytucje zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) oraz o wszelkich oczekiwaniach odnośnie do korekty poziomu funduszy własnych, o których instytucje poinformowano zgodnie z art. 104b.”;
- (23) w art. 105 skreśla się lit. d);
- (24) w art. 108 skreśla się ust. 3;
- (25) art. 109 ust. 2 i 3 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy wymagają od jednostek dominujących i jednostek zależnych objętych niniejszą dyrektywą spełnienia wymogów określonych w sekcji II niniejszego rozdziału na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej, aby zapewnić spójność i należyte dostosowanie zasad, procedur i mechanizmów wymaganych na mocy sekcji II niniejszego rozdziału oraz aby umożliwić przedstawienie wszelkich danych i informacji istotnych z punktu widzenia nadzoru. Właściwe organy zapewniają w szczególności, by jednostki dominujące i jednostki zależne objęte niniejszą dyrektywą wdrażały te zasady, procedury i mechanizmy w swoich jednostkach zależnych nieobjętych niniejszą dyrektywą, w tym w jednostkach zależnych mających siedzibę w centrach finansowych offshore. Te zasady, procedury i mechanizmy muszą być również spójne i należyście dostosowane, a te jednostki zależne muszą być również w stanie przedstawić wszelkie dane i informacje istotne z punktu widzenia nadzoru.

3. Wymogi wynikające z sekcji II niniejszego rozdziału dotyczące jednostek zależnych, które nie są objęte niniejszą dyrektywą, nie mają zastosowania, jeżeli unijna instytucja dominująca może wykazać wobec właściwych organów, że stosowanie przepisów zawartych w sekcji II jest niezgodne z prawem na mocy przepisów państwa trzeciego, w którym dana jednostka zależna posiada swoją siedzibę.”;

- (26) art. 113 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 113

Wspólne decyzje na temat wymogów ostrożnościowych dostosowanych do konkretnych instytucji

1. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany i właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej instytucji dominującej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w państwie członkowskim podejmują wszelkie starania, aby wypracować wspólną decyzję:

- (a) o zastosowaniu art. 73 i 97 w celu określenia adekwatności skonsolidowanego poziomu funduszy własnych grupy instytucji w odniesieniu do jej sytuacji finansowej i profilu ryzyka oraz poziomu funduszy własnych wymaganego do stosowania art. 104 ust. 1 lit. a) w stosunku do każdego podmiotu w ramach grupy instytucji oraz na zasadzie skonsolidowanej;
- (b) w sprawie środków dotyczących wszelkich ważnych kwestii i istotnych ustaleń związanych z nadzorem nad płynnością, w tym związanych z prawidłowością organizacji i traktowania ryzyka zgodnie z wymogami art. 86 i związanych z potrzebą określenia dostosowanych do instytucji wymogów dotyczących płynności, zgodnie z art. 105 niniejszej dyrektywy;
- (c) w sprawie wszelkich oczekiwań odnośnie do korekty skonsolidowanego poziomu funduszy własnych zgodnie z art. 104b ust. 3.

2. Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1, są podejmowane:

- (a) do celów ust. 1 lit. a) – w terminie czterech miesięcy po przedłożeniu przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany sprawozdania zawierającego ocenę ryzyka grupy instytucji zgodnie z art. 104a pozostałym odpowiednim właściwym organom;
- (b) do celów ust. 1 lit. b) – w terminie czterech miesięcy po przedłożeniu przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany sprawozdania zawierającego ocenę profilu ryzyka płynności grupy instytucji zgodnie z art. 86 i 105;
- (c) do celów ust. 1 lit. c) – w terminie czterech miesięcy po przedłożeniu przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany sprawozdania zawierającego ocenę ryzyka grupy instytucji zgodnie z art. 104b.

We wspólnych decyzjach należy uwzględnić się ponadto ocenę ryzyka jednostek zależnych przeprowadzoną przez odpowiednie właściwe organy zgodnie z art. 73, 97, 104a i 104b.

Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), przedstawiane są w dokumencie zawierającym treść decyzji wraz z jej pełnym uzasadnieniem, który jest przekazywany unijnej instytucji dominującej przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany. W przypadku braku porozumienia organ sprawujący nadzór skonsolidowany, na wniosek dowolnego z pozostałych zainteresowanych właściwych organów, konsultuje się z EUNB. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany może skonsultować się z EUNB z własnej inicjatywy.

3. W przypadku gdy właściwe organy nie podejmą takiej wspólnej decyzji w terminach, o których mowa w ust. 2, decyzję o zastosowaniu art. 73, 86 i 97, art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105 podejmuje na zasadzie skonsolidowanej organ sprawujący nadzór skonsolidowany po należyтым uwzględnieniu oceny ryzyka jednostek zależnych przeprowadzonej przez odpowiednie właściwe organy. Jeżeli przed upływem terminów, o których mowa w ust. 2, którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ sprawujący nadzór skonsolidowany odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje decyzję zgodną z decyzją EUNB. Terminy, o których mowa w ust. 2, uznaje się za terminy zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie

kieruje się do EUNB po upływie czteromiesięcznego terminu lub też po podjęciu wspólnej decyzji.

Decyzję o zastosowaniu art. 73, 86 i 97, art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105 podejmują zainteresowane właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej dominującej instytucji kredytowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej, po należytym uwzględnieniu opinii i zastrzeżeń wyrażonych przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany. Jeżeli przed upływem terminów, o których mowa w ust. 2, którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwe organy odraczają podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB podejmuje zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmują decyzję zgodną z decyzją EUNB. Terminy, o których mowa w ust. 2, uznaje się za terminy zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie czteromiesięcznego terminu lub też po podjęciu wspólnej decyzji.

Decyzje przedstawiane są w dokumencie zawierającym treść decyzji wraz z jej pełnym uzasadnieniem i uwzględniają ocenę ryzyka, opinie i zastrzeżenia pozostałych właściwych organów wyrażone przed upływem terminów, o których mowa w ust. 2. Dokument ten jest przekazywany przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany wszystkim zainteresowanym właściwym organom oraz unijnej instytucji dominującej.

W przypadku gdy prowadzono konsultacje z EUNB, wszystkie właściwe organy biorą pod uwagę jego rady i wyjaśniają wszelkie istotne odstępstwa od nich.

4. Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1, i decyzje, o których mowa w ust. 3, podjęte przez właściwe organy w przypadku braku wspólnej decyzji, są uznawane za rozstrzygające i są stosowane przez właściwe organy w państwach członkowskich, których to dotyczy.

Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1, i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji zgodnie z ust. 3 są aktualizowane corocznie lub, w wyjątkowych przypadkach, wtedy gdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej instytucji dominującej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zwraca się do organu sprawującego nadzór skonsolidowany z pisemnym i zawierającym pełne uzasadnienie wnioskiem o aktualizację decyzji o zastosowaniu art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105. W tym ostatnim przypadku aktualizacja może być dokonana na zasadzie dwustronnej przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz właściwy organ składający wniosek.

5. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania procedury dotyczącej wspólnych decyzji, o której mowa w niniejszym artykule, w odniesieniu do zastosowania art. 73, 86 i 97, art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105 w celu ułatwienia podejmowania wspólnych decyzji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 lipca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

(27) w art. 116 akapit pierwszy dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Kolegia organów nadzoru ustanawia się również w przypadku, gdy wszystkie jednostki zależne unijnej instytucji dominującej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej, lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej znajdują się w państwie trzecim.”;

(28) art. 119 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z zastrzeżeniem art. 21a państwa członkowskie przyjmują wszelkie niezbędne środki w celu objęcia finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej nadzorem skonsolidowanym.”;

(29) art. 120 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy i dyrektywy 2009/138/WE, w szczególności w odniesieniu do nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór skonsolidowany może, w porozumieniu z organem sprawującym nadzór nad grupą w sektorze ubezpieczeń, stosować do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie te przepisy dyrektywy, które dotyczą najważniejszego sektora finansowego zgodnie z definicją w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE.”;

(30) art. 131 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wyznaczają organ odpowiedzialny za określanie, na zasadzie skonsolidowanej, globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i, na zasadzie indywidualnej, subskonsolidowanej lub skonsolidowanej, stosownie do przypadku, innych instytucji o znaczeniu systemowym, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na obszarze ich jurysdykcji. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć więcej niż jeden organ.

Globalną instytucją o znaczeniu systemowym jest:

- (a) grupa, na której czele stoi unijna instytucja dominująca, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej; lub
- (b) instytucja, która nie jest jednostką zależną unijnej instytucji dominującej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Inną instytucją o znaczeniu systemowym może być albo grupa, na której czele stoi unijna instytucja dominująca, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, albo instytucja.”;

(31) art. 141 ust. 1–6 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja, która spełnia wymóg połączonego bufora, nie dokonuje wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to jej kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym wymóg połączonego bufora nie byłby już spełniany.

2. Instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie („MDA”) zgodnie z ust. 4 i powiadamia właściwy organ o tej MDA.

W przypadku gdy zastosowanie ma akapit pierwszy, instytucja nie podejmuje żadnego z następujących działań przed obliczeniem MDA:

- (a) dokonanie wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I;
- (b) podjęcie zobowiązania do wypłaty zmiennych składników wynagrodzenia lub uznaniowych świadczeń emerytalnych bądź wypłata zmiennych składników wynagrodzenia, jeżeli zobowiązanie do wypłaty zostało podjęte w czasie, gdy instytucja nie spełniała wymogu połączonego bufora;
- (c) dokonanie płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.

3. Jeżeli instytucja nie spełnia lub nie przekracza swojego wymogu połączonego bufora, nie dokonuje ona wypłaty zysków w wysokości przekraczającej MDA obliczoną zgodnie z ust. 4 w formie jakiegokolwiek działania, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) i c). Instytucja nie podejmuje jakiegokolwiek działania, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a) lub b), przed dokonaniem należnych płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.

4. Instytucje obliczają MDA jako iloczyn sumy obliczonej zgodnie z ust. 5 i współczynnika określonego zgodnie z ust. 6. Od MDA odejmuje się kwoty wynikające z wszelkich działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c).

5. Suma, która ma zostać pomnożona zgodnie z ust. 4, składa się z:

- (a) zysków z bieżącego okresu niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które osiągnięto od momentu podjęcia ostatniej decyzji w sprawie wypłaty zysków lub dowolnego z działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;

powiększonych o

- (a) zyski roczne niewłączone do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które osiągnięto od momentu podjęcia ostatniej decyzji w sprawie wypłaty zysków lub dowolnego z działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;

pomniejszych o

- (b) kwoty, które byłyby należne jako podatek, gdyby pozycje określone w lit. a) oraz b) niniejszego ustępu zostały zatrzymane.

6. Współczynnik ustala się w następujący sposób:

- (a) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia dowolnego z wymogów w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) i art. 92a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, art. 45c i 45d dyrektywy 2014/59/UE i art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w pierwszym (tzn. najniższym) kwartyle wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0;

- (b) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia dowolnego z wymogów w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) i art. 92a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, art. 45c i 45d dyrektywy 2014/59/UE i art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w drugim kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0,2;
- (c) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) i art. 92a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, art. 45c i 45d dyrektywy 2014/59/UE i art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w trzecim kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0,4;
- (d) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) i art. 92a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, art. 45c i 45d dyrektywy 2014/59/UE i art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w czwartym (tzn. najwyższym) kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0,6;

Dolne i górne kresy poszczególnych kwartyli wymogu połączonego bufora oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Dolny kres kwartyla} = \frac{\text{Wymóg połączonego bufora}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Górny kres kwartyla} = \frac{\text{Wymóg połączonego bufora}}{4} \times Q_n$$

« Q_n » oznacza numer porządkowy danego kwartyla.”;

- (32) dodaje się art. 141a w brzmieniu:

„Artykuł 141a

Niespełnianie wymogu połączonego bufora

1. Uznaje się, że instytucja nie spełnia wymogu połączonego bufora do celów art. 141, jeżeli nie posiada funduszy własnych i kwalifikujących się zobowiązań w kwocie i o jakości, które są wymagane do jednoczesnego spełniania wymogu zdefiniowanego w art. 128 pkt 6 i każdego z następujących wymogów określonych w:
 - (a) art. 92 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy;
 - (b) art. 92 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy;

- (c) art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy;
 - (d) art. 92a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w art. 45c i 45d dyrektywy 2014/59/UE.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 nie uznaje się, że instytucja nie spełnia wymogu połączonego bufora do celów art. 141, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:
- (a) instytucja spełnia wymóg połączonego bufora zdefiniowany w art. 128 pkt 6 oraz każdy z wymogów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c);
 - (b) niespełnianie wymogów, o których mowa w ust. 1 lit. d), wynika wyłącznie z niezdolności zastąpienia przez instytucję zobowiązań, które nie spełniają już kryteriów dotyczących kwalifikowalności lub zapadalności określonych w art. 72b i 72c rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (c) okres niespełniania wymogów, o których mowa w ust. 1 lit. d), trwa nie dłużej niż sześć miesięcy.”;
- (33) w art. 145 dodaje się litery j) i k) w brzmieniu:
- „j) uzupełnienia art. 2 ust. 5a i art. 2 ust. 5b poprzez określenie, na podstawie dostępnych jej informacji, czy:
- (i) instytucje lub kategorie instytucji spełniają warunki określone w tych artykułach; lub
 - (ii) instytucje lub kategorie instytucji przestały spełniać warunki określone w tych artykułach;
- k) wprowadzania zmian w wykazie określonym w art. 2 ust. 5 przez:
- (i) skreślenie instytucji lub kategorii instytucji, w przypadku gdy dana instytucja lub kategoria instytucji przestała istnieć;
 - (ii) dokonanie niezbędnych zmian w przypadku, gdy nazwa danej instytucji lub kategoria instytucji uległy zmianie.”;
- (34) w art. 146 skreśla się lit. a);
- (35) w art. 161 dodaje się ust. 10 w brzmieniu:
- „10. Do dnia 31 grudnia 2023 r. Komisja przeprowadzi przegląd i sporządzi sprawozdanie dotyczące wdrożenia i stosowania uprawnień nadzorczych, o których mowa w art. 104 ust. 1 lit. j) i l), oraz przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”.

Artykuł 2 *Transpozycja*

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [*one year after entry into force of this Directive*] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.
- Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [*one year + 1 day after entry into force of this Directive*]. Jednakże przepisy niezbędne do zapewnienia zgodności ze zmianami określonymi w art. 1 pkt 13 i 18 zawierające zmiany do art. 84 i 98

dyrektywy 2013/36/UE obowiązują od dnia [*two years after entry into force of this Directive*] r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący